

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice	/2007 + 2012/
Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem	/2008+2014/
Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou	/2009 + 2013/
Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky	/2009 + 2010/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Milí čtenáři, doufám, že jste si užili Vánoc a všeho, co k nim patří. Snad jste si řádně odpočali, nabažili se dosyta pohádek, cukroví a sladkého nicnedělání.

Pojďte si se mnou prolístovat pětačtyřicítku, uvařte si čaj nebo kávu a ponořte se do stránek, které vám přiblíží, co se tady u nás dělo. Jaké to bylo na stužkovacím večírku 4.S nebo co se dělo v Jizerkách, kam lyžaři odjeli po Vánocích na kurz? Užili si spousty sněhu a opět okusili kulinářské umění pana ředitele. Myslím si, že v tomto je Polygrafka evropskou raritou. Možná i světovou! Pan ředitel by měl dostat řád. Obě reportáže jsou zdokumentovány na fotografiích, kde se mnozí z vás najdou.

A o čem píšeme dál? Tiskaři a knihaři, kteří letos končí, byli na exkurzi v GZ média v Loděnicích. Absolvovali exkurzi v prosperujícím podniku, který má o naše absolventy veliký zájem. Obsáhle o této akci poreferoval Tomáš Pšenička. Konaly se dny otevřených dveří, žáci devátých tříd, kteří studium u nás zvažují, si prohlédli prostory školy a odborného výcviku a byli pak vyzpovídáni a vyfotografováni redaktory Bezevšeho, kterým tímto děkuji za pomoc a prezentaci nejen novin, ale i naší školy.

Musím se také zmínit o projektovém dni, který škola věnovala žákům jako vánoční dárek. A tak se konaly besídky s čajíčkem a cukrovím, a poté si každý mohl vybrat. Nabízeli jsme sport v areálu Sportlife centrum Rumburk, vycházku na Dýmník nebo tvoření papírových hvězd nebo stromčků z papírového proutí.

V průběhu ledna u nás také proběhly exkurze žáků devátých tříd, protože teď je ten čas, kdy se

rozhodují o svém dalším vzdělávání. I oni se mohou hledat na fotografiích, které pořídili redaktori a také Daniel Svoboda ze 3.A.

Byla bych asi příliš skromná, kdybych nezdůraznila, že jsme opět obdrželi 1. a 3. místo v celostátní soutěži školních časopisů, takže zase byli redaktori s panem ředitelem v Brně. Také o tom napsali a vy, čtenáři, nepřehlédněte, jak dlouho se Bezevšeho od roku 2007 drží v celostátních soutěžích na prvních třech místech. A tak všem děkuji za to, že píší, fotí nebo kreslí, prezentují a re-prezentují.

Prostory digitálního tisku zahájily v těchto dnech svůj provoz. Velmi prokoukly. Voní tu nové omítky a výmalba, na podlaže nepřehlédnete krásné lino, které imituje prkennou podlahu, vkusně sem byl vybrán nový nábytek. Dmu se pýchou, protože žáci tu budou pracovat na nových počítačích Apple Macintosh a ty jen tak nějaká škola nemá. To vám je krása, všude tolik světla a to čisto. Však si paní uklízečka přišla na své. S velkou trpělivostí myla, škrábala, drbala, čistila, pulírovala a leštila, až je to u nás k nepoznání. Myslím, že oběma paním uklízečkám patří dík za to, že tu žijeme v hezkém a čistém prostředí.

Milí žáci, kolegové, přátelé, čtenáři a všichni příznivci naší školy, přejeme vám krásný a plodný rok 2015. Ať se vám daří a ať vás nic netrápí. Buďte zdraví a šťastní. Mějte dost energie zatočit se vším, co se vám postaví do cesty. Žijte v radosti a pokud tomu tak nebude, přijměte i smutek, protože i ten je součástí našich životů. A nezapomeňte, že stačí milimetr, o který posunete svůj úhel pohledu, a rázem vám bude lépe. Vzkvetej, Polygrafko, v tom novém roce 2015!

IVA ŠABATOVÁ

Ve 45. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Úspěchy Bezevšeho / 8-9

Exkure v GZ Loděnice / 10-11

Dny otevřených dveří / 12-13

Stužkovací večírek / 15

Lyžařský kurz / 16-17

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgrp.cz

BEZEVŠEHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ΣΕ ΣΙΒΟΤΑ ΙΝΤΡΑΥΚΕΗΟ

ŘÍJEN + LISTOPAD 2014

● Během října a listopadu se paní vychovatelka Machová v každodenních rozhovorech se žáky věnovala tématům:

- význam rodiny v životě člověka
- osvojování studijních návyků
- péče o hygienu těla, péče o zuby
- příroda, její ochrana, třídění PET odpadu na DM
- závislost na PC
- pomoc opuštěným psům

PREVENCE – TEEN CHALLENGE

V listopadu proběhly ve všech třídách druhého ročníku (2.A, 2.S a 2.P) besedy na téma „Šikana“, vedené panem M. Honzíkem z organizace Teen Challenge.

Pan Honzík nejdříve organizaci představil a popovídal o její historii a pak formou otázek a hledáním odpovědí na ně předal či připomněl žákům podstatné informace z oblasti šikany (definice, formy, stupně, účastníci, příčiny, následky, obrana...).

Na besedách také zazněly myšlenky a citáty, které by nikdo ze zúčastněných žáků neměl zapomenout:

- Ať máme jakýkoliv výchozí bod v životě, můžeme žít svůj život dobře a můžeme pozitivně změnit život druhým.
 - Zlaté pravidlo morálky: Chovej se k druhým tak, jak chceš, aby se druzí chovali k tobě.
 - Ten, kdo pasivně přijímá zlo, je s ním spojen stejně, jako ten, kdo ho páchá.
- Žákům se besedy velmi líbily, ocenili, že vše, co pan Honzík vyprávěl, také osobně zažil. Pár ukázek z názorů na besedy:**

■ Beseda se mi líbila, byla dost inspirující a dobře podaná panem Honzíkem. Myslím, že měl pravdu. A já jsem ten typ člověka, který nemá rád šikanu. Byla jsem šikanovaná už od první třídy. Proto jsem ta, co vystoupí z řady.“

■ Přednáška se mi líbila, byla velmi poučná. Šikanou jsem si prošla, takže jsem se do toho mohla vžít.“

● Pokračování etapové soutěže KUFROVÁNÍ připravila v říjnu i v listopadu pro žáky paní vychovatelka Trejtnarová. Žákům své skupiny nabídla odvykací program pro kuřáky a v rámci boje proti kouření uspořádala pro intráky besedu.

● V obou měsících pokračoval také sběr věček na pomoc nemocné holčičce z Rumburku. Víčka každý měsíc žáci osobně předávají rodině (v říjnu – Tomáš Wildmann, v listopadu David Gllaser, Daniel Popyk).

● Ke konci tohoto kalendářního roku se povedlo vybavit dva pokoje novějším nábytkem a zlepšit tak bydlení ubytovaných žáků.

● Paní vychovatelka Obergruberová se žáky své skupiny rozebrala téma „Rizika spojená s užíváním PC a gamblingem“ (říjen) a „Manželství, partnerství“ (listopad). Žákům celého DM pak umožnila zúčastnit se několika akcí:

- Horké křeslo s paní učitelkou Bílkovou
- Na schovávanou
- Relaxační večer (Jacobsonova relaxace, vizualizace, imaginace, aromamasáž)

PROSINEC 2014

Prosinec byl na DM tradičně ve vánočním duchu – rozhovory o Vánocích, vánoční výzdoba vnitřních prostor, výroba přáníček pod vedením paní vychovatelky Machové, vánoční besídka s poezií, dárečky a pohoštěním, kterou jako každý rok zorganizovala paní vychovatelka Trejtnarová, či malé skupinové posezení se soutěží o „Nejhezčího Ježíška“ ve skupině paní Obergruberové.

-lo-

■ Zaujalo mě, že jak agresor, oběť i svědek mají strach. Většina lidí si myslí, že strach má jen oběť. Také mě velmi překvapil životní příběh pana Honzíka. Teď by na něm nikdo nepoznal jeho minulost. I on se dokázal hodně změnit.“

■ Super, potřeba pro všechny, hlavně pro lidi, co odsuzují někoho jen kvůli tomu, jak vypadá a jaký je, a dělají na jeho účet trapné vtipy.“

■ Včerejší beseda o šikaně mě zaujala. Několik mých přátel si v životě prošlo šikanou, tak je mi téma blízké.“

■ Beseda se mi líbila. Je skvělé, že pořád jsou dospělí, kteří rozumějí nám mladým. Líp se potom komunikuje a dozvíme se více než z internetu.“

-lo-

Kresba: N. Tůmová, 1.S

Beseda s panem Pabiánem

V listopadu navštívil naši školu stejně jako v předchozích letech pan Pabián a uskutečnil pro třídy 3.A a 3.S společnou dvouhodinovou besedu zaměřenou na nebezpečí užívání drog, rizikové sexuální chování a z toho plynoucí nebezpečí nákazy HIV, na vztahy mezi rodiči a dětmi, na vztahy partnerské...

Představu, jaký ohlas u zúčastněných beseda měla, si můžete udělat z následujících názorů žáků na proběhlou akci:

■ Přednáška mě moc zaujala, bylo to dojemné, když mluvil o svých rodičích. Přednáška byla teda super a určitě mi dala něco do života. Nejlepší za tři roky, co jsme měli.

■ Bylo to dobré a poučné a budu si dávat pozor.

■ Skvělé, nejlepší přednáška v mém životě.

■ Pondělní beseda byla nejlepší ze všech, co jsme ve škole měli. Myslím, že většinu to donutilo se zamyslet.

■ Tahle beseda se mi opravdu líbila. Byla vtipná, ale zároveň jsem se pokaždé zamyslela nad tím, co nám pán vyprávěl. Byly i chvíle, kdy se mi hrnuly slzy do očí. Takové přednášky bych mohla mít častěji a byla bych ráda, kdyby pan Pabián tu byl vícekrát.

■ Beseda s panem Pabiánem byla skvělá. Snad nejlepší, jakou jsem kdy zažila. Na první pohled se to zdálo být o ničem, že tohle téma jsme slyšeli, ale tohle bylo naprosto originální. Byl do toho zahrnut humor, cit. A musím uznat, že bylo dost těžké v některých chvílích neupustit slzu. Takže bych určitě byla pro to, aby se to opakovalo.

■ Přednáška se mi líbila. S panem Pabiánem jsme měli besedy už na základce, a když jsem se dozvěděla, že ji máme mít i teď, těšila jsem se na ni. Pan Pabián nám ty informace podává úplně jiným způsobem, má ty věci opravdu zažité a ne jen vycítené z knížek nebo z internetu. Takže si myslím, že před ním mají všichni respekt.

-lo-

ČERVENÁ
STUŽKA 2015

Již jedenáctý rok je naše škola účastníkem dobrovolnické sbírky a osvětové kampaně Červená stužka, jejíž výtěžek je určen na prevenci a boj s nemocí HIV/AIDS.

Přestože získat finance oslovováním lidí na ulici je v dnešní době stále náročnější, studentky z naší školy se svého úkolu zhostily se ctí a vybraly celkem 2 700 Kč, což je částka dokonce o něco vyšší než v roce minulém. Děkujeme! **Sbírky se zúčastnily tyto dvojice:**

- Minářová Šárka, Křtěnová Adriana (vybraly přes 800 Kč)
- Lišková Anna, Korolusová Ema (vybraly přes 700 Kč)
- Krupičková Lucie, Kaiprová Tereza
- Pešťáková Eliška, Krejzová Adéla
- Dostálová Zuzana, Peterková Adéla

-lo-

O svoje dojmy z průběhu sbírky se s námi podělila jedna ze zúčastněných studentek.

Peníze pro červenou stužku se mi vůbec nevybíraly snadno. Přestože byla venku neskutečná zima, pustily jsme se do toho naplno. Bohužel

nás plno lidí s omluvou poslalo pryč. Nechtěli přispívat peníze na lidi s HIV, kteří si za to mohou prý sami. Našli se ale i tací, kteří rozumí a chápou, že se mohou do takové situace dostat také. Přispěli finanční částkou, za kterou dostali červenou stužku, kterou si mohli připnout na oblečení. Myslím si, že by měl každý přidat nějakou tu korunu na jakoukoli takovou akci. Nejde přeci o velký obnos. Za malou částku získáte dobrý pocit, že jste někomu pomohli. To přeci stojí zato.

Tereza Kaiprová, 2.P

FINANČNÍ GRAMOTNOST

Během listopadu se na naší škole uskutečnila pro třetí ročníky přednáška na téma **FINANČNÍ GRAMOTNOST**. Cílem přednášky, jejíž lektorkou byla paní B. Slaná z rumburské protidluhové poradny, bylo nastínit studentům možnosti, jak prožít život ve větší finanční pohodě, než generace jejich rodičů, nabídnout jim cestu, kudy se mohou začít ubírat při zvyšování své finanční gramotnosti. V první hodině se žáci dozvěděli o nebezpečí zadlužování, byly jim poskytnuty základní informace o nelehkém životě lidí, kteří žijí v předlužení (doplňené příběhy ze skutečného života), informace o exekucích, exekutorech a insolvenčním řízení.

V další hodině získali žáci povědomí o dobrých a špatných dlužících, poznali, co jsou aktiva i pasiva, učili se vytvořit svůj vlastní rozpočet. Přednášku doplnila putovní výstava instalovaná v prvním patře naší školy s tematikou dluhů. Žáci 3.S se navíc zapojili v rámci hodin odborného kreslení do soutěže o nejzajímavější pohlednici s tematikou dluhů. Soutěž, která probíhá i v dalších středních školách, bude v nejbližší době vyhodnocena a nejlepší autoři získají dárkový poukaz na nákup v PC obchodě v hodnotě 1500,-, 1000,- a 500,- Kč.

Jako bonus obdržela naše škola hru Roberta Kiyosakiho Cashflow (v hodnotě 1800,- Kč). Jedná se o hru, která pomáhá lidem zvyšovat jejich finanční IQ a přemýšlet o financích a peněžních tocích. Hra je v současnosti na DM a v lednu je naplánováno setkání zájemců, kteří by si tuto hru chtěli pod vedením lektorky zkusit zahrát.

A ještě malý výběr ohlasů žáků na přednášku:

■ Ráda jsem se dozvěděla víc o dlužících, aby se mi v životě nestal žádný problém, co se týče půjček apod. Bylo to velmi poučné a dost jsem si z té přednášky odnesla. Dozvěděla jsem se spoustu nových věcí.

■ Bylo to dobrý, paní měla šmrnc a důraz a dobrý smysl pro realitu. Vše se mi líbilo a měla naprostou pravdu, dostal jsem nové zkušenosti.

■ Myslím, že přesně takovou besedu jsme potřebovali. Byla to zajímavá hodina. Dozvěděli jsme se věci, co se nám do budoucna budou hodit, protože nikdy nemůžeme vědět, co nás může potkat.

■ Bylo to dobrý, hodně jsem se dozvěděl, čekal jsem, že to bude delší.

■ Líbil se mi přístup paní, která přednášela. Vysvětlila nám, na co si máme dát v samostatném životě pozor. Bylo to poučné.

-lo-

Ve čtvrtek 23. října proběhla na intru akce Horké křeslo, kterého se zúčastnila paní učitelka Lucie Bílková. Dostala mnoho otázek, některé byly připraveny předem, některé žáci pokládali v danou chvíli... Smyslem akce je poznat pozvanou paní učitelku z jiné stránky než z té školní.

Bylo nás kolem patnácti, v místnosti vládla přátelská atmosféra ztlumeného světla při svíčkách a všichni poslouchali, jak paní učitelka odpovídá na nejrůznější otázky a také vypráví o svých studentských letech v oboru sazeč zde na Polygrafce. Také jsme se dozvěděli, že paní učitelka Bílková se ničeho nebojí (ani příchodu do 1.S), a to už je co říct. Celá akce končila po předání dárečku a velkém potlesku pro paní učitelku za to, že si na nás udělala čas a neodmítla pozvání.

Vzhledem k tomu, že se mi akce líbila, jsem si připravil anketu se zúčastněnými spolužáky a ptal jsem se několika z nich, zda se jim Horké křeslo líbilo, jestli by něco této akci vytkli a koho by chtěli v příštím Horkém křesle.

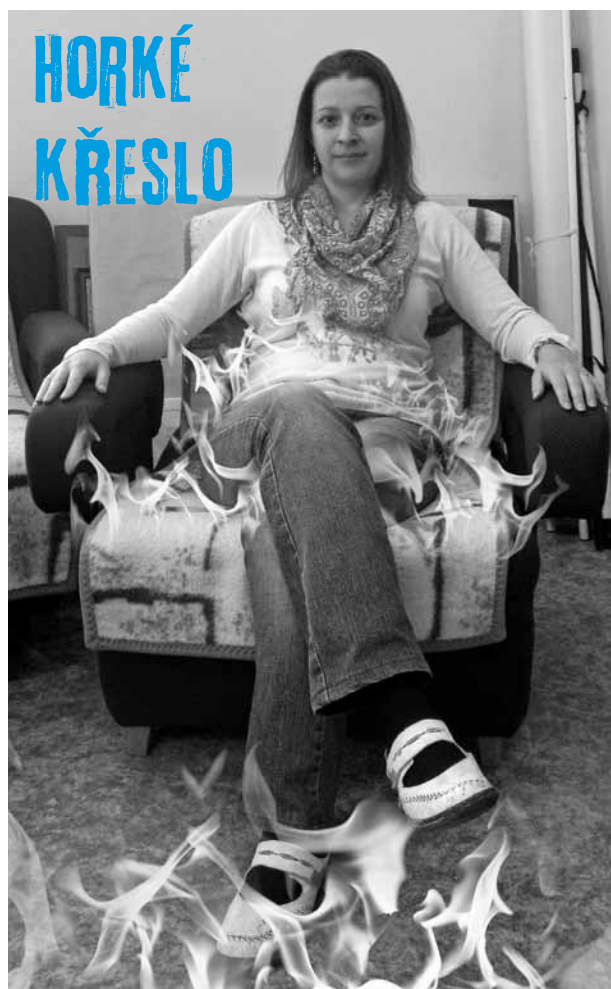
Jak odpovědět? To si můžete následně přečíst.

JIŘÍ ČEČRLE, 1. S

-Horké křeslo bylo pro mě jako pro prváka něco nového a velmi se mi líbilo. Mělo to nápad i skvělé otázky a byly to dvě zábavné a SUPER hodiny! A chtěl bych v příštím Horkém křesle pana učitele Stránského.

HONZA KOTALÍK, 1.S

-Horké křeslo se mi líbilo, akorát mně to přišlo trochu nudné, mohlo se to udělat zábavnější, ale nevím jak. Jelikož jsem tu prvním rokem, nemůžu posoudit, jak to vypadalo např. minulý a předminulý rok, ale třeba se to příští rok zlep-

ší. V dalším Horkém křesle, bych rád viděl sedět pana učitele Macka.

JAN FIGALA, 4. S

-Já myslím, že to bylo celkem dobrý a nic bych nevytknul. Vzhledem k tomu, že jsem tu poslední rok, tak už se dalšího Horkého křesla nezúčastním.

KAREL BALAŠ, 1.S

-Horké křeslo se mi líbilo, ale mohlo to být kratší. Jako dalšího bych rád v Horkém křesle viděl pana učitele Stránského.

Daniel Popyk, 1.S

VZTAHY VE TŘÍDĚ

Aby se žáci prvních ročníků více vzájemně poznali a lépe se jim žilo v třídním kolektivu, zorganizovala pro ně naše škola v prosinci dvouhodinovou aktivitu vedenou lektory z rumburské PEDAGOGICKO-PSYCHOLOGICKÉ PORADNY paní E. Michalinovou a panem Z. Staňkem.

Po úvodním představení lektorů, dohodnutí pravidel a představení žáků (jméno, odkud jsou a proč si vybrali tuto školu), následovalo několik psychoaktivit:

1.A:

● INTERVIEW - ve dvojicích se jeden druhého ptá na plno věcí a vzájemně se pak představují

● OBRÁZKY - žáci na základě vybraných obrázků mají vymyslet možný dialog - fantazie, neverbální komunikace...

● CO JE NA MNĚ TYPICKÉ - hledá se a předvádí, co je na kom ze spolužáků typické

1.S:

● DÁREK - za pomoci zjištěných informací žáci ve dvojicích vymýšlejí pro druhého imaginární dárek, který by potěšil

● ZIP - v řadě proti sobě stojící žáci vytvoří ze svých prstů „zip“, na prsty se jim položí dlouhá tyč a jejich úkolem je tyč položit na zem (koordinace ve skupině, napojení se jeden na druhého, kdo skupinu vede? ...)

Ve druhém pololetí je pro obě třídy naplánované pokračování.

-lo-

Na Střelnici v Rumburku proběhla burza škol

Jako již každoročně proběhla v listopadu burza škol. Měla jsem možnost ocitnout se poprvé v roli starších studentů. Jako bychom byly lvi, kteří loví svou kořist. Za stolem s letáčky Polygrafy jsme spolu s Eliškou Pešťákovou a Valčou Čechovou s úsměvem inzerovaly naši školu.

Vzpomínám si, jak jsem se i já rozhodovala, kam mám jít. S úctou jsme si vyslechly vše, co nám kdo chtěl sdělit, což se o žácích, kterým jsme povídaly my, říct nedá. Často se chovali drze. Myslím, že jim chyběla určitá pokora, ale třeba to byl jen můj dojem. Musím ale uznat, že o Polygrafku se zajímalo dost lidí, i přesto, že jsme neměly různé vymoženosti, jako ostatní školy. Přeci jen nám chyběla nějaká prezentace nebo počítač na ukázkou. Určitě by nám to pomohlo přitáhnout pozornost.

Burza pro nás byla zajímavou možností ocitnout se na druhé straně stolu. Zároveň také skvělou možností, jak se ulít z praxe.

-Danča-

Foto: -iša-

Opožděný vánoční dárek

21. ledna 2015 bylo otevřeno nové pracoviště reprodukčních grafiků. Hygienicky nevyhovující dílna byla počátkem listopadu vystěhována, vybourána a následně kompletně zrekonstruována. Otevřel se tak nevídaný prostor s moderním nábytkem a jedinečným vybavením. Tím je desítky počítačů iMac 21.5 CZ (1920x1080 LED IPS, Intel Quad Core i5 2.7GHz Haswell, RAM 8GB, Intel Iris Pro Graphics 5200, HDD 1TB 5400 otáček) s operačním systémem Yosemite, který byl vydán v říjnu 2014.

Důstojnější místo dostalo také pracoviště digitálního tisku. Do konce měsíce ledna bude ještě otevřena víceúčelová zasedací místnost s dataprojektorem, která vytvoří reprezentativní prostředí pro účely odborného výcviku, exkurzí, dnů otevřených dveří apod..

Článek je oslavou tohoto počínu a hlavně poděkováním panu řediteli za investici, kterou vložil do úprav a vybavení. Při této příležitosti bych rád poděkoval také panu Jiřímu Fochtovi za hodiny strávené prací a starostmi právě při této rekonstrukci.

-iša-

Dvojí návštěva ze Základní školy U Nemocnice

S každoroční pravidelností nás navštěvují žáci devátých tříd ze Základní školy U Nemocnice v Rumburku. Nejinak tomu bylo i letos 12. a 14. ledna. Žáci měli možnost prohlédnout si ateliéry odborného výcviku, výrobní zařízení i realizaci polygrafických výrobků, konkrétně výrobu novin. Představili se jim také redaktori Bezevšeho Markéta Kolaříková a Dominik Budský, kteří prezentovali nejen náš časopis, ale

odpovídali i na otázky deváťáků, týkající se vyučování a života na Polygrafce. Představili jsme žákům činnost reprodukčního grafika, na trhu práce žádaného tiskaře operátora a kniháře. Kromě zájmu o prohlídku a zhlédnutí technologie potěšil i zájem o studium na naší škole. Děkuji žákům za pozornost a paní učitelce Mgr. Věře Ruthové za realizaci exkurze. *-iša-*

Foto: -Maky- a D. Svoboda

ANKETA

VOJNA, ANO, ČI NE?

V poslanecké sněmovně se před nějakým časem začal projednávat zákon o znovuzavedení povinné vojenské služby. Týkalo by se to mužů mezi osmnáctým a třicátým rokem, ale i žen v tomto věku. A důvod? Armáda potřebuje zvýšit počet záloh skoro na desetinásobek. Naštěstí znovuzavedení vojenské služby je dnes mimo realitu, stačí si jen spočítat náklady na její obnovení (vybavení, ošacení a výstroje). Zajímá nás tedy názor studentů a také učitelů, kteří si vojenskou službou prošli. Tady jsou jejich odpovědi na naše otázky.

Co si o tom myslí ženy?

- 1) Myslíte si, že by klukům prospěla vojenská služba a proč?
- 2) Co si myslíte o tom, kdyby do vojenské služby musely nastoupit i ženy?

ANNA ČÁPOVÁ, 2.P

Myslím si, že by jim vojenská služba prospěla. Nějaká disciplína a lepší chování by nebylo špatné.

Pro dívky by to bylo určitě náročnější než pro kluky jak fyzicky, tak psychicky. Ale nikomu by neškodilo

nějaké to vybranější chování a trochu ráznosti.

KAROLÍNA SINUOVÁ, 3.S

Myslím si, že ano. A proč? Stačí se podívat z okna nebo prostě celkově na ulici a pozorovat jejich chování...

A dívky? Možná tak jako ošetřovatelky nebo kuchařky. Jinak nevim, co by na vojně dělaly, nesouhlasím s tím.

A naopak, co na to říkají muži?

- 1) Co říkáte na obnovení vojenské služby?
- 2) Myslíte si, že je to dobrý nápad?
- 3) A jaký máte názor na ženy ve vojenské službě?

ZDENĚK

HORÁČEK, 1.S

1. Tak určitě by to hodně klukům prospělo, ale mně osobně by se tam nechťelo. Pokud by se to opravdu obnovilo, tak bych se snažil co nejdéle udržet na škole.

2. Jak už jsem řekl, hodně klukům by to prospělo, ale podle mého názoru to zas tak skvělý nápad není.

3. Ženy, které jdou do vojenské služby, beru s respektem a uznáním.

TOMÁŠ NOVOTNÝ, 3.A

1. Myslím, že to není špatný nápad, ale určitě by to nebylo to samé jako vojna, když

byl jiný režim. Spousta z nás nezažila válku ani strach z ní, tak si myslím, že by k tomu mladí přistupovali s menším respektem.

2. Mimo jiné financovat takový kolos by byla určitě i rána do rozpočtu ČR a kde jde o peníze, tam je tenký názorový led.

3. Ženy? ...hm... Těžká otázka.

DOMINIK BUDSKÝ, 3.S

1. Těžko říct, nevim, jestli to je dobrý nápad, nemůžu to posoudit.

2. Mně osobně by to vadilo kvůli studiu, ale souhlasím se základním výcvikem v případě bezprostředního ohrožení státu.

3. Dívky v armádě? Znam pár dívek, které by tam šly dobrovolně, ale ať radši zůstanou doma u plotny.

A i názory učitelů nás zajímají.

- 1) Co říkáte na obnovení vojenské služby?
- 2) Myslíte si, že je to dobrý nápad?
- 3) A jaký máte názor na ženy ve vojenské službě?
- 4) Máte nějaké zajímavé historky?

JÍŘÍ UHER

1. Vzhledem k faktu, že jsme součástí NATO, není podle mého názoru třeba zavádět povinnou vojenskou službu, ale podporovat vysoce profesionální armádu (viz např. mise v zahraničí).

2. Nemyslím si, že je to dobrý nápad, jak již naznačuje odpověď na první otázku.

3. Nevidím problém v tom, aby ženy vykonávaly vojenskou službu. Jsou stejně schopné jako muži, v některých oblastech i lepší. Jen si je jaksi nedovedu představit v první linii bojových jednotek, protože ženy bychom měli chránit a ne je vystavovat neuměrnému nebezpečí ohrožení života.

ROMAN SVOBODA

1. Některým pacientům by pár měsíců určitě prospělo.

2. Viz první odpověď, rozhodně ale v menším rozsahu než za nás - 2 roky natrvalo!

3. Pouze dobrovolně - profesionálky.

4. Jsem pacifista, bohužel se mi spíše vyjevují ty smutnější historky.

SVATOPLUK KUBEŠ

1. Jsem pro. Současná politická situace ve světě není různá, probíhá několik konfliktů nebo i válek (Ukrajina, Sýrie, Irák) a ke všemu se v poslední době radikalizují islámské militantní organizace (viz poslední útoky ve Francii) a za takové situace, kdy se může konflikt nebo „místní“ válka rychle rozšířit, by naše profesionální armáda asi nestačila plnit základní poslání, tj. chránit územní celistvost a občany našeho státu. Branná povinnost není zrušena, a tak pokud by stát povolal muže do zbraně, trval by jejich výcvik dlouho a mohlo by „být pozdě.“

2. Sám jsem byl na vojně na dva roky a poté jsem ještě jako příslušník záloh „odcvičil“ 120 dní. Takto by to už asi nebylo vhodné. Myslím, že by stačilo šest měsíců intenzivního výcviku. Šest měsíců, pokud by byly naplněny dobře organizovaným výcvikem směřujícím k odbornosti a tělesné zdatnosti, by bylo snesitelných a dostačujících. V socialistickém pojetí, jak jsem to zažil já, tak to byla ze dvou třetin přehlídka ztraceného času. Asi by nám Čechům slušelo i větší vlastenectví a národní uvědomění.

3. Ve světě existuje poměrně mnoho armád, ve kterých jsou ženy (např. USA, Izrael, i v naší armádě jsou). Asi by se mi moc nelíbilo, kdyby měly ženy stát v první linii, ale v armádě existuje plno dalších zabezpečovacích a podpůrných činností, kde by ženy našly uplatnění. No a co si budeme říkat, při slavnostních přehlídkách by to bylo o dost lepší „pokoukání“. A snad i muži - vojáci by byli trochu lepší a chtěli by se před ženami ukázat v co nejlepším světle!

-Maky- & -Romča-

Kresba:
Z. Horáček, 1.S

ANKETA

SBÍRÁM, SBÍRÁŠ, SBÍRÁME

Sbírat můžeme v podstatě cokoliv. Často se také konají i sbírky, které pomáhají ostatním. Jde o pomoc finanční nebo věcnou. Naše škola pořádá sbírku pro Sofinku, které můžeme pomoci příspěvkem víček od PET lahví nebo veřejnou sbírku pro nemocné AIDS, kteří se podporují prodejem stužek. Každého zajímá něco jiného a já velmi obdivuji svého přítele Martina Hlobeně, kterého jsem poprosila, aby nám něco pověděl o své zajímavé sbírce modelů aut.

Martine, řekni nám o své sbírce autíček, jaké typy modelů se ti líbí? Jaké kousky máš nejraději? Kolik kousků už vlastníš a jak dlouho už se tomuto koníčku věnuješ?

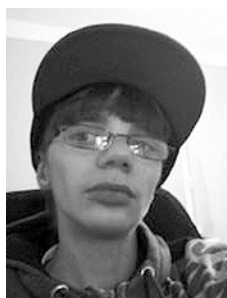
Sbírka autíček je pro mě hodně silná srdeční záležitost a rád bych jednou dosáhl s jejich počtem mnohem výše. První model jsem dostal někdy v sedmi letech, byla to Mazda RX7 ve velikosti 1/64 od Matchboxu. Jde o nejstarší model celé

sbírky. Postupně jsem dostával další a další modely a v současné době mám něco kolem 110-120 modelů aut. Nejvíce modelů mám v měřítku 1/43, kde mám snad od každé automobilky jeden model, ať jde o sportáky kombi nebo terénní vozy. Sbírám také modely v měřítku 1/24, 1/18 a 1/10, sbírám taháče i osobní auta. Všechny tyto modely jsou od značky Burrigo. V měřítku 1/24 mám 21 modelů. Mezi nimi mám jeden unikát, a to Mercedes 300SL Gullwig, který jsem si sám upravil. Nejcennější model mám od roku 2000. Jedná se o model Porsche 911, který je řízen dálkově. Model dostal můj bratr, společně s ním jsem ho upravil. V současné době je pro mě tento model nejvýznamnější, dostali jsme ho od našeho tatky. Je to památka a vzpomínka na ty, kteří nás opustili. Vyjmenovávat všechny modely by zabralo hodně času. Je to příjemný koníček, který zabírá hodně času. Myslím si, že mě to nikdy neomrzí.

Mockrát děkuji, že jsi nám přispěl do novin, které si pravidelně s nadšením čteš. Když vzpomínám, co jsem dříve sbírala, směju se. Pamatuji si, že toho harampádí, co jsem nosila z venku, od kamarádů i ze školy, bylo doma moc. Lisovala jsem si listy, které jsem následně lepila do vyrobeného herbáře, sbírala jsem hračky z kinder vajíček. Kolik jsi měla panenek a oblečků pro ně, už si ani nepamatuji. Měla jsem také velikou sbírku kamínků a mušlíček, které jsem si vozila z pravidelných prázdnin u moře. Bylo toho opravdu spousta, nyní už toho moc nemám. Jinak určitě sbírám zážitky, kterých každým dnem spousta přibývá. A to je pro mě asi to nejcennější.

Zeptala jsem se i našich studentů, jestli se tu najde někdo, kdo by nám něco pověděl o svých pokladech. Odpovědi jsou zajímavé a každý překvapil trochu něčím jiným.

1. Sbíráš něco nebo jsi něco sbíral/a dříve?
2. Znáš ve svém okolí nějakého vášnivého sběratele?

VENCA VANĚK, 2.S
Že bych přímo něco sbíral, se říct ani nedá. Dříve jsem sbíral plakáty se známými celebritami, ale teď už jich mám jen pár. Můj děda sbírá pohlednice z různých zemí, které navštívil.

VALČA ČECHOVÁ, 2.S
Jako malá jsem sbírala spíš plyšáky než nějaké barbínky, nebo poštovní známky. Teď trochu sbírám samolepky. Myslím, že nějakého vášnivého sběratele ani neznám. Tatka dřív sbíral známky, ale jinak nevím.

LÁĎA BUREŠ, 3.S
Tak jediného, koho znám jsou páni učitelé, kteří sbírají víčka pro Sofinku. Pak ještě paní Tomanová sbírá papír a jinak mě toho moc nenapadá. Já sbírám možná tak pětky do žákovské.

ANIČKA LIŠKOVÁ, 2.S

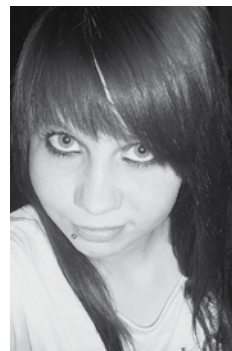
Jestli jsem někdy něco sbírala? No asi jako každé dítě jsem milovala plyšáky a těch jsem měla doma opravdu spoustu. Pak přišla cěčka, placky s obrázky pokémonů a taková ta víčka od plechovek. A u těch to asi skončilo. Já na sbírání stejně nikdy moc nebyla, ale můj bratr už skoro osm let sbírá dřevěné placky z hradů a zámků, kterých má už víc jak padesát.

MARUŠKA KREJČOVÁ, 1.S
Sbíráme kartičky hokejistů, máme jich doma určitě přes pět set, ne-li už víc. Pak jsme sbírali „blejblejdy“ (nevím, jak se to píše, je to taková ta káča) těch jsme měli

kolem sedmdesáti. A pak pokémony, samozřejmě. A teď sbíráme s Billou plyšáky ze Superosmy 2.

Bratr sbíral známky a moje bývalá učitelka má sbírku keramických panenek.

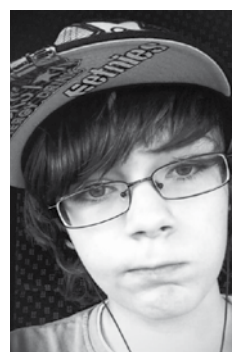
BARČA ŠTICHOVÁ, 1.A

Já jsem sbírala výstřižky z časopisů mých oblíbených pohádek a tak. Jinak mám plno kamarádů, co něco sbírali.

EMA KOROLUSOVÁ, 2.S
Už několik měsíců sbírám cedéčka od Eminema. Už jich mám patnáct kousků. V okolí asi nikoho neznám.

DAVID GLASER, 1.S

Já se chlubím velikou sbírkou otvíráků na pivo. Dříve jsem sbíral různé obrázky.

DANIEL POPYK, 1.S

Dřív jsem sbíral kartičky pokémonů jako většina mých vrstevníků, ale momentálně nic nesbírá. V mém okolí sbírá pár lidí plechovky.

DANČA KUČEROVÁ, 2.S

Slova „tohle sbírám“ mi přišla vždy zavazující. Sbíráni věcí už od malička vnímám jako určitou závislost. Nikdy jsem nějak nelpěla na věcech a sbírat věci, které jsou podobné, nedej bože stejné? Pro mě bláznovství!

Za pár let budeme všichni vzpomínat na to, co jsme v mládí sbírali, a třeba naši sběratelskou vášeň předáme našim potomkům.

-Káťa-

Přivezli jsme z Brna další ocenění pro BEZEVŠEHO

Jako každý rok se v Brně konalo vyhlášení soutěže časopis roku a jako obvykle jsme uspěli! V kategorii za nejlepší obsah jsme byli bezkonkurenční, obsadili jsme první místo. Celkově se však náš časopis tolik neprosadil, a tak jsme získali „jen“ třetí místo. Smutní z toho rozhodně nejsme, srandy jsme si v naší sestavě užili kopec. Řidiče nám dělal sám pan ředitel a vtip střídal ještě povedenější vtip. Dominik nám po vypití vody do ostříkovačů taky neumřel (pozn. redakce – ZON = zdravotní osvěžující nápoj připomínající Iron, a to barvou i chutí). Cestu tam i zpět jsme zvládli hravě, jen nás vystrašila zpráva z rádia: „Na 120 km D1 směrem na Prahu dávejte pozor na nakloněný strom do vozovky, asi brzo spadne“. Zaskočení jsme byli také sněhem v Jiříkově a námrazou na silnicích (pozn. redakce: Jiříkov na Vysočině). Sníh a smích se nás držely až do Brna a ani potom nás nepřešel. Selfie s řidičem za jízdy a bílým snížkem na benzínce nesměly chybět. Nicméně desetihodinová cesta autem je poměrně zničující záležitost a s radostí ji příště přenecháme někomu jinému.

-Krejčovic, Dom, Danča-

Osm ročníků soutěže školních časopisů - osm let úspěchů

Při příležitosti vyhlášení výsledků 8. ročníku soutěže „O nejškolní časopis roku“ mě napadlo zbilancovat výsledky z předešlých let. Otevřela se nám tak naprosto ojedinělá přehlídka úspěchů, která svědčí o výjimečnosti našeho časopisu. Pro zajímavost i připomenutí jsem prošel archiv Bezevšeho a vrátil se k soutěži i obrazem.

1. 2007 - 1. místo nejlepší časopis roku
2. 2008 - 1. místo časopis s nejlepším obsahem
3. 2009 - 1. místo časopis s nejlepší grafikou
3. místo nejlepší časopis roku
4. 2010 - 2. místo časopis s nejlepším obsahem
3. místo nejlepší časopis roku
5. 2011 - 3. místo časopis s nejlepší grafikou
6. 2012 - 1. místo nejlepší časopis roku
7. 2013 - 1. místo časopis s nejlepší grafikou
2. místo nejlepší časopis roku
8. 2014 - 1. místo časopis s nejlepším obsahem
3. místo nejlepší časopis roku

K těmto výsledkům je nutné dodat ještě řadu ocenění z krajských kol soutěže.

zpracoval -iša-

Zadařilo se také v soutěži Syndikátu novinářů ČR

Prestížní akcí pro naše novináře je soutěž o „Nejinspirativnější středoškolský časopis“, kterou vyhláší Syndikát novinářů ČR.

Zúčastnili jsme se třech ročníků s následným umístěním:

2009 - 1. místo

2010 - 1. místo

2013 - 2. místo

-iša-

Exkurze do GZ media v číslech

Sraz před školou byl v 7.00 hodin a v autě zapůjčeném od fotbalového klubu ve Varnsdorfu nás bylo v době odjezdu od Polygrafky 13. Přesně 10 žáků, 2 kantoři a 1 řidič. Vyjeli jsme v čase 7.07 hodin a první krátká zastávka proběhla asi po třech minutách. To jsme nabírali od zastávky Krásnolipská slečnu učitelku Bílkovou. Další a na delší dobu poslední zastávka byla v Krásné Lípě, kde nastoupil poslední člen z řad kantorů, kterým byl pan učitel Sýkora. Po cestě panovala skvělá nálada a stoupající očekávání. Honza Bachroň nastoupil v České Lípě a doplnil náš mikrobuse na celkový počet 16 lidí. První zastávka proběhla v 8.15, kdy si Tomáš Novotný koupil litrovou vanilkovou Coca-colu za 35 Kč a kde 3 lidé využili místní WC včetně mě. Do Loděnic, které leží 20 km od Prahy, jsme dorazili po dlouhých 3 hodinách. Než pan řidič stačil zaparkovat vůz, z recepce firmy na nás vyjekla vrátná se slovy: „Tak pojte!“ Po vstupu do fabriky jsme obdrželi visačky s nápisem návštěva a paní vrátná nás za pomoci čipu po jednom pouštěla přes turniket.

Po krátkém seznámení s vedením firmy jsme byli odvedeni do zasedací místnosti, kde nám bylo řečeno několik zajímavých informací o celkovém provozu, stavu zaměstnanců, rozpočtu na příští rok atd. Jen pro zajímavost: ve výrobním provozu se pohybuje 600-700 zaměstnanců a celkově firma zaměstnává cca 2000 lidí. Ve firmě se ročně připraví na 250 000 tiskových desek což znamená, že roční obrat firmy činí a teď pozor! 2 miliardy korun českých. Díky tomu si může firma dovolit platit své nejlepší zaměstnance podobně jako v západních zemích Evropy. GZ media rostly i v době krize, což samy označily za jedinečné. Předpokládána výše investic pro příští rok je 160 miliónů korun.

Po této informační smršti jsme si zanechali své bundy, batohy a cokoli jiného v zasedačce a vydali jsme se na první část exkurze. Celou naši výpravu o nové informace obohatil asi 2 metry vysoký vedoucí výroby pan Lovecký, který nás v průběhu prohlídky výrobními areály měl stále tendenci zkoušet. Prošmejdili jsme celou fabriku odshora dolů a viděli jsme spoustu zajímavých strojů na ohýbání a řezání nejrůznějších krabiček, tiskové stroje jen málo podobné těm, které vidáme ve škole, zařízení pro výrobu LP desek (pro mladší z vás to je ta velká černá s drážkami). Dále jsme spatřili šicí, lepicí, bigovací a perforovací stroje. No, zkrátka bylo toho tolik, že jsem to ani nemohl všechno zaznamenat. Nesmím ale zapomenout podotknout, že v některých halách to vypadalo jako v asijské vesnici. Tolik lidí asijských rysů jsem dlouho pokupě neviděl. Co nás očividně zaujalo, byl archiv, kde jste měli vše, co kdy firma produkovala, jako na dlani. Namátkou si vzpomínám na obaly od CD a DVD, plakáty nebo prospekty k antivirovým programům. Během prohlídky jsme se vrátili do zasedací místnosti, kde na nás čekal chutný oběd. Již v mikrobuse jsem si tajně myslel na řízek a pozor, byl to řízek. A teď se vracím k samotnému nadpisu „v číslech“. Celkově jsme spořádali 16 řízků střední velikosti a tloušťky k tomu asi 4-5 kg brambor a cca 32 měsíčků nakrájených rajčat. Před samotným řízkem byla připravena knedlíčková polévka, které zmizelo v našich hrdlech zhruba 3,2 litru. K chutnému jídlu bylo na výběr pít z značek Mattoni a Coca-cola. Před odchodem proběhlo poděkování vyčerpanému průvodci, vedení firmy a paní vrátné, která nás opět pustila na svobodu. Zajímavá informace pro budoucí zájemce je ta, že firma je schopna dojednat bydlení, což mi připadá skvělé.

Co dodat? Byla to skvělá příležitost vidět, jak to funguje ve velkém. Spouště lidí se tak otevřely nové možnosti uplatnění. Po závěrečné fotce, pořízené naším řidičem, jsme se vydali přesně ve 14.43 hodin na cestu do naší jedinečné školy. Cesta zpět byla o poznání tišší, protože spousta z nás usnula. Na parkovišti u Polygrafky jsme se ocitli v 18.15 hodin. Celkové zhodnocení nechám na každém z nás, za mě palec nahoru. Přejí naši škole více takto povedených akcí a tím pádem i více nadšených studentů.

Tomáš Pšenička, 3.A

Foto: D. Svoboda a Lucie Bílková

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ NA POLYGRAFCE POPRVÉ

Dne 11. prosince 2014 se konal den otevřených dveří. Jako skupina lidí z redakční rady jsme se do toho pustili na sto procent a vyzpovídali jsme některé studenty, kteří se o naši školu zajímají. I když se styděli a moc se jim odpovídat nechtělo, přeci jen jsme se některých odpovědí dočkali.

- 1) O jaký obor se zajímáš a co tě k němu vede?
- 2) Pracoval/a jsi někdy v redakci školního časopisu?
- 3) Jaká byla tvoje první myšlenka, když jsi vešel/la do naší školy. Jak se tady cítíš?
- 4) Těšíš se na střední školu, nebo bys raději zůstal/a na základní? Máš nějaké obavy ze středních škol?
- 5) Chceš studovat na naší škole, nebo přemýšlíš ještě o jiné?
- 6) Jak ses dozvěděl o naší škole, doporučil bys ji kamarádům?
- 7) Jak se ti líbí náš školní časopis? Co bys vzkázal redakci?

ANTONÍN WALDMANN, Paseky nad Jizerou

1. Polygrafie.
2. Ne.
4. Ne.
5. Přemýšlím ještě o jiné.
6. Dozvěděl jsem se o ní na internetu, kamarádům bych ji doporučil.
7. Na časopis se teprve podívám.

FRANTIŠEK BARTÓK, Varnsdorf

1. Reprodukční grafik pro média.
2. Nikdy.
3. Cítím se tady dobře. Má první myšlenka byla, že se chci vyučit něčím, co mě baví.
4. Těším se na střední.
5. Chci studovat na vaší škole.
6. Dozvěděl jsem se o ní díky rodičům. Ano, doporučil bych ji.

JAN KAPR, Krasná Lípa

1. Reprodukční grafik pro média – přišlo mi to jako docela FUN.
2. Ne.
3. Je tu teplo.
4. Těším se a obavy nemám.
5. Asi jen o té vaší.
7. Máte to zajímavý.

JAROSLAV ŠEVČÍK, Rybníště

1. Reprodukční grafik pro média. Baví mě počítače a celkově práce na nich.
2. Ne, neměl jsem k tomu příležitost.
3. Cítím se tu celkem dobře, první myšlenka byla, že je to docela velká škola.
4. Na střední školu se těším.
5. Chtěl bych tu studovat.
6. Já jsem se o vaší škole dozvěděl díky kamarádům a rodičům. A určitě bych ji doporučil.
7. Časopis, co jsem tak viděl, se mi velice líbí a to bych chtěl vzkázat redakci.

KRISTIAN GOLDBERG, Krasná Lípa

1. Grafik pro média.
2. Ne.
3. Jak je škola velká, průměrně.
4. Trochu, ne.
5. Na jiné, ve Škodovce.
6. Od kamošů, ano možná.

MAREK RÁKOŠ, Děčín

1. Grafik a vede mě k němu, že mě to zajímá a myslím si, že má uplatnění.
2. Ne.
3. Cítím se tu dobře a moje první otázka byla, co vůbec grafik dělá.

4. Docela se těším a nemám obavy.
5. Přemýšlím i o jiné.
6. Hodně jsem se o grafika zajímal. Našel jsem si ho na internetu. Určitě bych tuto školu doporučil.

MATĚJ ZÁHORSKÝ, Krasná Lípa

1. Reprodukční grafik
2. Ne
3. Je tu vedro!
4. Ano, asi ne.
5. Chci studovat zde.

My děkujeme za odpovědi a budeme se těšit na naše nové spolužáky.

-Maky-, -Nikii-

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ NA POLYGRAFCE PODRUHÉ

Ke konci ledna připravila Polygrafka pro nové uchazeče a naše budoucí spolužáky, již druhý den otevřených dveří. Spolu s Markétou Kolaříkovou, Kátou Jirchářovou a Dominikem Budským jsme zájemcům sdělili zajímavosti o Bezevšeho. Na prezentaci jsme se pochlubili, co jako zkušení grafici dokážeme. Také jsme se všech, kdo nás navštívil, zeptali na stejné anketní otázky jako při minulé akci. Vybrala jsem pro Vás několik nejzajímavějších odpovědí.

ELIŠKA KONIAKOWSKÁ

3. Styděla jsem se.
4. Moc se netěším, ale na základce bych nechtěla zůstat. Bojím se, že nezapadnu mezi ostatní žáky.

Napsala Eliška, ale myslím že nemusíš mít obavy!

MATĚJ HOLAKOVSKÝ

1. Tiskař, zajímají mě stroje ohledně tiskařiny.
3. Velká, lehce se v ní člověk ztratí.

KAROLÍNA KOČOVÁ

1. Reprodukční grafik pro média. Baví mě pracovat na počítači.
3. Působí na mě rodně a příjemně.
7. Moc se mi časopis líbil a přeji jim, aby měli sílu v tom pokračovat.

Vzkazuje Karolína my z redakce děkujeme.

KAROLÍNA SKOPALOVÁ

Bezevšeho se líbí také druhé Karolíně

7. Líbí, většina školních časopisů je málo obsáhlých, ale v tomhle je tolik věcí!

LUCIE NAVRÁTILOVÁ

3. Docela dobře, vypadá to tu jako dobrý kolektiv.
7. Líbí se mi moc, je tam hodně zajímavých věcí. Ať v tom pokračují, že to moc hezký časopis.

MARK SVOBODA

1. O reprodukčního grafika pro média. Vede mě k němu záliba ve fotografování a zájem o programování.
3. První pocit ze školy jsem měl, že je malá a že od ní můžu očekávat rodinnou atmosféru.

PETR KUDRNA

6. Na internetu, ano doporučil bych ji.
7. Ano, líbí se mi, redakci bych vzkázal: Jen tak dál!

MARKÉTA ČECHOTOVSKÁ

6. Moje mamka má obavy o škole, tak hledala a našla vás. A navíc nám ji doporučila paní Radka Štěpánková.
3. Cítím se tu docela dobře, tato škola mě hodně zaujala.
4. Na střední školu se těším, ale bojím se,

toho, že tam nenajdu žádné kamarády a nezapadnu do kolektivu.

ŠÁRKA MAKOVSKÁ

4. Těším se na střední školu. Nemám žádné obavy.

Šárka jako jediná z dotázaných pracovala v redakci školního časopisu. Takže doufáme, že nás v příštím roce doplníš.

Děkujeme, že jste nás navštívili a zodpověděli anketní otázky. Pokud se rozhodnete pro naši školu, budeme se na vás v příštím roce těšit.

-Danča-

POZDRAV ZE ZEMĚ VIKINGŮ

Martin Šubrt nastoupil na naši školu ve školním roce 2006-2007 do tříletého učebního oboru tiskař, který úspěšně absolvoval v roce 2009. Ve studiu pak pokračoval nástupem do druhého ročníku studijního oboru Polygrafie. Maturitní zkoušku vykonal v roce 2012. Martin patřil po celou dobu studia k výborným žákům a většina jeho vysvědčení byla s vyznamenáním. Rádi na něho vzpomínáme, a proto nás potěšil e-mail, který nám zaslal a jehož plný text otiskujeme. Chceme také využít nabídky k rozhovoru, takže si můžete připravit otázky. *-iša-*

Na začátku musím poděkovat panu Kubešovi, že tak zaujatě mluvil o Norsku. Prvotní impulz k mému rozhodnutí už dal on před několika lety na hodině občanské nauky. Pak to chtělo jen trochu více informací, naučit se základy norštiny a vůli odcestovat.

Škola mě naučila základy, které jsou pro mou práci v polygrafickém oboru (ať už jako tiskař, grafik nebo pracovník v dokončovacím procesu) stejné kdekoli na světě. Tady v Norsku pracuji v dokončovacím procesu. Na falcovačkách, drátošičkách, rezačkách apod. Velmi mi k tomu pomohla praxe ve škole. Když nastoupíte do nového podniku, samozřejmě že neumíte obsluhovat každý stroj, který tam mají, ale právě škola vás naučí princip, ten základ. Vidíte před sebou vytištěný knihařský arch

a už dopředu víte, jak se musí složit, kde sešít a kde ořezat. Jak vzít stoh papíru do ruky mě v Rumburku naučili také dobře. Podle mě každý student, který má zájem se v budoucnu zdokonalovat v oboru, který se učí a pilně dává na praxi pozor, může poté pracovat kdekoli na světě. Polygrafie je úzce zaměřený obor a v tom je jeho výhoda. Je tu menší konkurence, než třeba v humanitních vědách.

Tady v Norsku je velmi dobré uplatnění. Stačilo si na internetu sehnat pár adres tiskáren a poslat jim životopis. Z dvaceti měli dvě zájem, takže dobrý tiskař nebo knihař si pak může i vybírat. Co se týče jazykových bariér, určitě je dobré pro začátek dobře ovládat angličtinu. Bez ní to tu prostě nepůjde. Norštinu se pak stačí učít postupně, jak se sžíváte s okolím. V našem oboru

je výhoda, že nepracujeme na žádných PR pozicích (nekomunikujeme s lidmi). Pokud tedy máte o výrobním procesu přehled a praxi s pár stroji, stačí vám umět pár slovíček a hned můžete pracovat. Principy jsou všude stejné.

Kdybyste měli jakékoliv dotazy, napište mi na můj e-mail. Ještě bych rád pozdravil pana Meissnera. Na jeho hodiny technologie pořád rád vzpomínám. Učivo podával pro mě velmi příjemnou a zajímavou formou.

První foto je výhled na moře z ulice, kde bydlím. Druhá fotografie zachycuje místo, které se nachází právě na fjordu z první fotografie o pár stovek metrů níže. Je to památník velké viking-ské bitvy. V Norsku bylo kdysi několik viking-ských území a každé opanoval král. Právě zde se střetli na lodích a proběhla jedna z nejkrvavějších bitev norské historie. Památník tří mečů zabodnutých hroty do země symbolizuje, že v Norsku konečně zavládl mír a klid.

Martin Šubrt

ANKETA

CO PŘEJEŠ POLYGRAFCE DO NOVÉHO ROKU

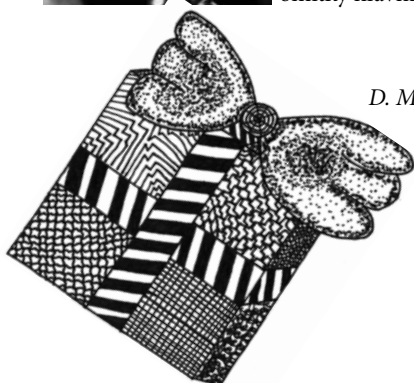
HONZA VÁLEK,
2.A

Polygrafce do nového roku rozhodně přeji plno úspěchů a financí. Hlavně pevné nervy učitelům.

JAN KLABAN, 1.A
Ještě hodně let existence, pořád stejnou atmosféru a nějakou dotaci na opravu omítky hlavní budovy.

Kresba:
D. Michalina,
1.S

Kresba:
T. Čápková,
1.S

ONDRA OTÁHAL,
3.S

Polygrafce bych do nového roku přál žáky, kteří by neničili zařízení v ní. Přál bych jí nový kabát, protože oprýskaná omítka na hlavní budově nedělá dobrý dojem pro ostatní lidi. Dále bych přál, aby odmaturovalo co nejvíc žáků a aby Polygrafka i nadále zůstala jako rodinná škola. Hlavně nejvíc ze všeho hodně pěkných nových žáků.

DANIEL TUPEC,
2.A

Nejspíš dalšího skvělého ředitele, když nynější odchází brzy do důchodu.

PF
2015

Kresba: O. Vaniček, 1.S

NÁŠ STUŽKOVÁK

Když přišel den D, ve škole jsme byli všichni jak z divokých vajec. Překřikovali jsme sebe i učitele a naše jediné téma k rozhovoru byl stužkovák. O matice, o chemii i o tělocviku. Co si kdo bere na sebe, co kdo bude pít, kdo co upeče a dalších milion zbytečných a opakujících se konverzací.

Večer jsme se všichni dopravili do Rumburka na Konírnu a pomalu jsme začali zdobit a připravovat na stoly pohostění. Když jsme se usadili a objednali si pití, všem se nám honilo hlavou, jak to asi bude probíhat. Nebudeme se tady nudit? A upřímně? Hlavní myšlenkou celé naší třídy bylo něco jako: „Musím někomu říct, ať mě ohlídá a nevypiju toho moc, abych pak nedělal před učiteli ostudu!“

Když přišli učitelé, nechali jsme jim chvilku na uvelebení se na místech a po půlhodince to všechno začalo. Měl proslov pan ředitel, naše paní třídní učitelka a pak taky Olda. Bez toho by to už asi nebylo ono. Při proslovech jsme my holky většinou popotahovaly dojetím a kluci dělali, že se smějou. Hrdinové... Jak jsme pak postupně dostávali každý svoji stužku, pomalu nám docházelo, že maturita, loučení se se třídou, ples a konec střední školy se kvapem blíží a bylo nám z toho smutno.

Potom přišel čas na přípitek, objednali jsme skleničky se sektem a rozdali každému jednu, ale něco tam nehrálo! Jeden celý tác byl ještě plný a to každý už tu svoji měl. Očividně to ale nikomu nevadilo, protože se během chvíle všechny ztratily a my jsme tam pobíhali se skleničkou v každé ruce. Znáte, přece se to nevyhodí...

Zbytek večera probíhal skvěle. Tancovali jsme, povídali si spolu nebo s učiteli a pobíhali jsme od baru na balkon a zase zpátky. Bylo to prostě skvělé.

Po tomhle večeru mi došlo, že se mi z Polygrafky vůbec nechce a že ne každý je takový, jaký se zdá ve škole. Jsem moc ráda, že jsem poznala učitele i mimo školu, protože byli všichni úplně super. Co se týče naší třídy, neskutečně nás to stmelilo. Ach jo, proč jsme si nemohli stužkovák udělat už ve druháku a předejít tím tolika hádkám. Ale co, lepší pozdě než nikdy. A až se mě někdo zeptá na pár mých nejlepších večerů v životě? Tenhle tam určitě zařadím!

Lucie Veselá, 4.S

Jako každý rok i letos jsme vyrazili na lyžařský kurz do Desné. Počasí nám jakž takž přálo, sněhu bylo požehnaně a první dva dny ještě pořádně chumelilo. V úterý jsme se dočkali sluníčka, a jelikož byla i krásná viditelnost, vyrazili jsme na výlet na rozhlednu Štěpánka v Kořenově.

Lyžování jsem moc nedala, protože jsem se trápila učením se na snowboardu, ale i tak to stálo za to. Nejlepší však byly noční jízdy.

Pan ředitel s panem Jirím Malypetrem nás opět poctili svým kulinářským uměním. Opravdu je musím pochválit, zvláště za tu výbornou slepičí polévku.

Týden na horách je pryč a já si pořád nemůžu zvyknout, že musím své myšlenky opět vrátit zpět do školy.

-maky-

HONZA RICHTER vzpomíná na školu i časopis

V předchozím díle jsem psala o hudební kapele WWS. Jeden člen z této kapely chodil k nám do školy, proto bych vás s ním chtěla seznámit. Jmenuje se Honza Richter, na Polygrafce se vyučil tiskařem a byl i u zrodu časopisu Bezevšeho.

Proč ses rozhodl pro tuto školu?

Už první otázka napovídá, že je to nějaký ten pátek, co jsem vychodil Polygrafku. Tenkrát se ještě nazývala střední odborné učiliště. Na základce jsem nebyl zrovna jedničkář a na střední školu se mi tenkrát nechtělo. Proto jsem se rozhodl pro učební obor, kde se jenom nesedělo v lavici, ale polovinu času jsme se zapracovávali na tiskařských strojích a získávali tak praktické zkušenosti. Je fajn, když je učení pestré a mnohostranné a zahrnuje i manuální dovednosti. Ale nejen to. Uznávám, když se můžeš rozvíjet ve více oblastech nebo do nich nahlédnout. Polygrafka byla a je pro hravé typy lidí, protože, jak se ukázalo, nabízí také prostor pro kreativitu, a to například realizováním školního časopisu. Za mých časů se také mohla Polygrafka pyšnit svojí punkovou kapelou, jejíž sestavu tvořili převážně žáci učiliště. Příznávám, že i v tom mě ovlivnila, protože jsem po čase založil kapelu vlastní.

Jak se ti líbily roky na Polygrafce a jak je to dlouho?

Od doby, kdy jsem nastoupil do prváku, uplynulo skoro třináct let. Je to fakt dlouho a musím trochu lovit v paměti. Když se ale řekne Poly-

grafka, vždy se mi vybaví příjemné pocity. Menší škola, pár tříd - vládla tam až rodinná atmosféra.

Na které učitele rád vzpomínáš a proč?

Určitě se nedá zapomenout na paní učitelku Šabatovou. Nebýt její velké podpory při rozjezdu časopisu, pravděpodobně by neexistoval. Za to jí kromě mě můžete být vděční i vy - současní redaktori, příznivci, přispěvatelé a čtenáři. Pomáhá to udržet příjemnou školní atmosféru, která z časopisu vyzařuje i na mimoškolního čtenáře. V tomto období jsem hodně psal a umožnilo mi to se také realizovat a rozvíjet. Psal jsem povídky, které byly inspirované z velké části dětstvím, a skrze školní časopis se dostaly v té době k širšímu okruhu lidí. To víte, tehdy ještě nebyl tolik rozšířený internet a sociální sítě.

Máš nějaké zajímavé zážitky? Myslím si, že určitě, tak nám povyprávěj.

Zážitků odsud mám mnoho. Podělím se tedy o jeden, který patří k těm prezentovatelným. Vzpomínám si na našeho staršího spolužáka, který s námi nastupoval do prvního ročníku. Přecházel k nám na tiskaře z učebního oboru kuchař, který jinde nedokončil. S oblibou a velmi často mluvil o pochutinách, nejrůznějších druzích jídel a způsobech jejich přípravy. To v nás vyvolalo otázku, jestli se neunáhlil se svým rozhodnutím o přestupu na naše učiliště. Nakonec to zašlo tak daleko, že si přinesl v krosně na dílnu elektrický vařič a započal s vařením. To už ale zasáhl náš nekompromisní mistr a připomněl našemu „kuchtíkovi“, že je v tiskařské dílně.

Byl jsi u zrodu časopisu Bezevšeho, jak to všechno začalo?

První dva díly vyšly v čele s redaktorkou Ašou Kubovou v době, kdy navštěvovala první ročník, ale potom to usnulo. Když jsem byl na konci prváku, dostal jsem nápad rozjet školní časopis. Paní Šabatová mě zkontaktovala s Ašou, která už byla ve 4. ročníku. Po velkých prázdninách jsme se do toho pustili. A tak jsme po čtyřech letech vydali 3. číslo. Postupně se přidávali další nadšenci a časopis začínal nabírat na obrátkách.

Kolik vás bylo v redakci?

Pokud si dobře pamatuju, tak jsme byli na začátku čtyři redaktori: Radka Stružinská, Honza Červený, šéfka Aša Kubová a já.

Na čem ses podílel ty?

Jak jsem už prozradil, přispíval jsem povídkami. Jejich děj se odehrává na venkově a hlavními postavami jsou dospívající kamarádi. Podílel jsem se také na rozhovorech, recenzích či úvodních.

Napadlo vás, že časopis bude tak dlouho vycházet a dosáhne takových úspěchů?

V začátcích jsme byli rádi za jakýkoliv zájem o časopis a aktivitu kolem něj. Po další dva roky, které jsem na učilišti setrval, se nám dařilo ho vydávat pravidelně. A když jsem se vyučil a odešel, už jsem se k němu zpátky nedostal. Až po několika letech jsem se doslechl, že ten školní časopis, do kterého jsem psával, pořád vychází a že dokonce zvítězil v celostátní soutěži. Udělat mi to samozřejmě velkou radost.

Jak se ti líbí pokračování časopisu a to, kterým směrem se vydal?

Je to super. Po deseti letech venku ze školy držím v ruce nové číslo Bezevšeho a je silnější, barevnější, vychází ještě více kusů než tenkrát a redakce je také četnější. Po obsahové stránce jsem spokojený. Vtipné rozhovory, články o dění ve škole, literární tvorba, recenze - nic nechybí.

Chceš něco vzkázat dnešním studentům a vydavatelům časopisu?

Fandím vám! Jen tak dál!

Děkuji ti za rozhovor a přijď se někdy mezi nás podívat.

-Šmudla-

JAK SE ŽIJE DĚTEM A JEJICH RODIČŮM, když příroda zasáhne

Moje kamarádka má nemocného dvouletého chlapečka. Narodil se s dětskou mozkovou obrnou. Bohužel, lékaři zjistili tuto vadu až v osmi měsících věku, protože dítě nepoužívalo končetiny pravé části těla.

Poté začal pro rodiče veliký kolotoč při vyřizování lékařských vyšetření a zajištění řádné rehabilitace, která je díky své specifikaci nejbližší v Kamenickém Šenově, kde se léčí Vojtovou metodou. Vojtova metoda je soubor cvičebních

technik používaných k léčbě tělesných a psychických poruch, objevená MUDr. Václavem Vojtou. Jejím základním principem je fakt, že v centrálním nervovém systému člověka jsou geneticky zakódované vrozené pohybové vzory. Toto cvičení je hrazené pojišťovnou, ale přesto je dost nákladné kvůli dojíždění. Na speciální rehabilitaci jezdí několikrát týdně a také dostávají stále nové a obtížnější cviky pro každodenní domácí procvičování postižených částí těla chlapečka.

Postižení nelze úplně vyléčit, lze pouze zmírnit jeho následky v budoucnosti. Nyní odjeli na dvouměsíční pobyt do lázní, kde se každý den doktoři snaží něco vylepšit pomocí speciálních strojů. Tato nemoc změnila celý jejich

dosavadní život a psychicky i finančně zatížila tuto rodinu.

Vzhledem k věku si malý Péta své omezení ještě neuvědomuje a činnosti, které zdravé děti obvykle dělají, on zvládá trochu rozdílně. Například jeho vrstevníci v určitém období jejich vývoje začínají lézt po čtyřech, on se pouze plazil, protože jeho končetiny ho neunesly.

Je dobré, když nejsme lhostejní k takovým dětem a pomůžeme jim díky finančním sbírkám, které jim alespoň trochu můžou zlepšit život.

-Káta-

Rády bychom vám představili českou pop-rockovou hudební kapelu UDG, která pochází z Ústí nad Labem, ale všechny své desky vytvořila v nedaleké Doubici. Tato skupina má 6 členů: Petra Vrzáka, Pavla Vrzáka, Adama Kuperu, Bohumila Němečka, Tomáše Vohradského a Tomáše Staňka. Společně vydali čtyři studiová alba: *Ztraceni v inspiracích*, *Buď a nebe*, *Autoportrét* a *Akrobat*. A my jsme se zeptaly na pár zajímavých otázek.

Vaše kapela vznikla v roce 1998. Kdo vlastně vymyslel její název (UDG - ústecký drogový gang)?

Úplně původní název byl Useless Demi-Gods, který pochází ze složeniny dvou písniček od naší oblíbené kapely Manic Street Preachers. Z toho pak vznikla vlastně zkratka UDG, kterou už jsme si nechali dodnes. Zároveň s tím i několik teorií o tom, z jakých slov zkratka pochází. Například již zmiňovaný Ústecký Drogový Gang nebo také třeba Ulepené Dívčí Genitálie. *Slyšela jsem, že každý rok trávíte několik dní v Doubici nedaleko Rumburka. Jaký máte k tomu místu vztah?*

Ano, je to tak. Doubice je úžasné místo, kam se všichni strašně rádi vracíme. Má prostě svoje kouzlo a super atmosféru. Vždycky tam potkáme skvělé lidi a najdeme inspiraci na skládání nových písniček. Navíc majitelé penzionu jsou fajn. Mají rádi muziku, podporují kulturu a nevdají jim pařící muzikanti. Za to, že nás tam nechávají zkoušet, jim vždy na oplátku zahrajeme koncert.

Jakou vlastně posloucháte hudbu? Posloucháte svou muziku například při jízdě v autě?

Každý posloucháme asi trochu jinou muziku. Já si třeba moc rád poslechnu legendární kapelu Queen, The 1975 nebo třeba i Tracy Chapmana. Když jedeme společně v dodávce na koncert, většinou si pustíme nějaký film nebo kecáme o ženských, kapele a tak.

Jste rádi, když vás lidé poznají třeba na ulici?

Mně osobně to vůbec nevdá. Naopak. V některých situacích to může být i ku prospěchu. Jednou mě zastavila policejní hlídka při cestě autem k namátkové kontrole. Teď už přesně nevím, co to bylo, ale neměl jsem v pořádku nějakou maličkost. Policajt mě poznal. Ne-

chal jsem pozdravovat celou služebnu, a protože nás prý poslouchají, nechal mě odjet bez pokuty, ale pš!t!

Plánujete nějaké koncerty v okolí Rumburku?

Plánujeme spoustu koncertů na spoustě míst, protože hraní nás baví, nabývá a naši fanoušci jsou boží (na Rumbursku nejvíc, samozřejmě). Momentálně plánujeme společné tour s Xindlem X. Jinak seznam koncertů najdete na našich stránkách www.udg.cz nebo na našem facebookovém profilu. Tak doufám, že se brzo na některé z našich zastávek potkáme.

Kdy vyjde vaše nová deska? A na co všechno se můžeme těšit?

Na nové desce usilovně pracujeme. Vymýšlíme a nahráváme zároveň. Teprve až bude kompletně doskládáno, začneme přemýšlet, jaké hosty přivzeme. Jestli bude tvrdší nebo měkčí či rockovější nebo více elektronická, je ještě dost předčasně říkat, ale snažíme se nic neuspěchat a narvat do ní, co se dá.

My děkujeme Petrovi Vrzákovi a celé kapele za odpovědi a budeme se těšit na další z jejich koncertů.

-Romča- & -Maky-

VZTAHY

- A PROČ JDOU ČASTO DO HÁJE?

Několik věcí se ve vztahu stane a úplně ho zkaží. Někteří si ani neuvědomují proč a přitom si za to nevědomě mohou sami.

Představte si, že sedíte v kavárně a dáváte si svou oblíbenou kávu s čokoládovou sušenkou. Milá servírka, která je zároveň vaše přítelkyně několik měsíců, vám s úsměvem na tváři odnáší nádobí a u toho se optá:

- Ahoj, něco nového ?

- Nic. A u Tebe?

- Taky nic.

Dobře se člověk necítí nikde, kde musí dělat věci, které se od něho očekávají. Uvědomuji si,

že lidé si stěžují na to, že nedostávají ty správné odpovědi, přitom, což je nejdůležitější, neumějí dávat ty správné otázky.

Lidé se ptají a vlastně je ve skutečnosti nezajímá, jak se kdo má, co ho trápí nebo co dnes dělal. Prostě mají pocit, že se zeptat musí. Potom dochází ke konverzaci, která nespěje nikam, a stejně tak se jednou vytratí jejich vztah.

Měli bychom si chyby uvědomovat, co nejdříve to jde, a ne, když už je pozdě. Na rozdíl od školy, kariéry apod. totiž vztah druhé šance jen tak nedává. Ve vztahu by se mělo jet načisto, protože splepené hrnce dlouho nevydrží a už správně nefungují.

Většinou je problém v komunikaci, pokud se ztratí, je veliká šance, že vztah rychle odezní a veškerá vášně a láska také.

Pokud náš vztah nemá hloubku a smysl, nemůžeme pokládat, ani čekat otázky, které mají hloubku a smysl.

A tak než opět někdy vstoupíte do své oblíbené kavárny po škole či práci, není špatné se zamyslet a dodat:

- Ptám se tě, protože mě opravdu záleží na tom, jak se cítíš nebo co mi potřebuješ sdělit. Proto tady pro tebe jsem.

Otázky, které dávají najevo, že nám opravdu na druhém záleží, odevykají dveře jak k lepšímu vztahu, tak i k lepší náladě, která vám odekne dveře dál a dál, k věcem, po kterých toužíte. Proto, když někomu věnujete svou oporu, můžete čekat, že se vám vrátí.

-Shady-

Nové duše v redakci

Milí čtenáři, dovolte, abych vám představila dvě své kamarádky. Vítám v naší redakci paní učitelku **Lenku Limberskou**, která nám začala pomáhat s korekturami.

A tak doufám, že na pana Jiřího Uhru už moc chybiček nezbyde. Těším se, že se nám tak noviny budou dělat lépe. Bagrovat chyby při prvním čtení není žádný med, a tak si této spolupráce velmi vážíme. Děkuji, Lenko, za tvoji ochotu nám pomáhat.

Stejně tak velkou radost mám ze spolupráce, která vznikla už dříve, ale nebyla a nebude pravidelná. Máme dva příspěvky od bývalé paní učitelky **Jitky Slavíkové**, která na Polygrafce učila zhruba před dvaceti lety. Jmenovala se tehdy Plzeňská a učila němčinu a češtinu. Sídly jsme ještě s paní Bohunkou Honzíkovou v kabinetě ve druhém patře, kde sedím dodnes. Užily jsme si spousty hezkých chvil. Jítá pletla o přestávkách a volných hodinách svetry, klábosily jsme a dělaly voloviny. Někdy vám povyprávím, jestli k tomu budu mít dost odvahy. Pak odešla zpátky do středních Čech, ale stýkáme se stále. Již v minulosti nám Jítá do Bezevšeho psala, třeba o tom, jak stěhovala kočky nebo o krevních skupinách. Tentokrát popsala svým svérázným způsobem kurz enkaustiky a vyprávěla rozkošnou příhodu, která se opravdu stala. A protože jsou hlavními postavami dvě malinká kotátka a pes, je to úplně pohádka. Jen na okraj musím poznamenat, že kotátka našla Jítá v lese. Někdo je tam zahodil. Byla vyhublá, nemocná, třásla se zimou a zoufale mňoukala. Díky dobrému srdci našla svůj domov. A tak teď rádi, protože už jsou zdravá, a rostou před očima. A jak Jitčiny příspěvky poznáte? Přeci tak, že budou podepsány jménem Jítá.

-ŠA-

Tuto rasu jsem si vybrala nejen proto, že se mi líbí, ale také díky mé skvělé kamarádce Ivette, která studuje Českou zemědělskou akademii v Humpolci, obor chovatelství se zaměřením na kynologii. Pro nezalce se tento obor zabývá studiem, výcvikem a chovem psů. A proč tato rasa? Ve všech médiích je tento pes označován jako zabiják, přitom tomu tak není. Při důrazné výchově je i tato rasa zvladatelná. Tímto bych chtěla vyvrátit názor, že tento pes je bojové plemeno.

AMERICKÝ STAFORD – krvelačná bestie?

Toto plemeno patří do III. skupiny FCI – teriéři. Celé jméno je americký stafordšírský teriér. Jeho největšími poznávacími znaky jsou síla a výkonnost. Při dostatku pohybu je velmi svalnatý a mohutný. Ačkoliv se to nezdá, tento pes je vhodný k dětem i do bytu. V důsledných rukou může tento pes být mírný, poslušný, přátelský a neagresivní vůči zvířatům a lidem. Byl šlechtěn na psí zápasy, ale nikdy pro útok na člověka, jako psi, kteří v minulosti hlídali hranice Německa, ale i jiných států. Média nejčastěji označují staforda jako zabijáka. Při láskyplné výchově tomu tak ovšem nikdy není. Na světě je mnohem více nebezpečnějších zvířat. Znáte pojem pseudoagresivita? Pro nezalce – je to bod v psychice psa, kdy pes nemá na výběr, což znamená, že zaútočí ze strachu. NEJEDNÁ SE O AGRESI! K pseudoagresivitě se dá dojít celkem snadno, stačí bojácného jedince zahnat do kouta nebo vyděsit. Z tohoto důvodu útočí vět-

šina psů, nejen stafordi. Kdo toto báječné plemeno pozná a správně vychová, dá mi za pravdu, že se řadí k nejmilejším a nejkldnějším plemenům.

-taylor-

se na mne obrátil a z jeho pohledu vyzařovala absolutní důvěra v můj spravedlivý zásah. Nezbylo mi nic jiného než kotátům brontosaura vyrvat ze spárů a předat ho majiteli, který si jej okamžitě odnesl do pelíšku a pro jistotu si na něj lehl. Z obývacího pokoje na mne smutně hleděla čtyři zklamaná očička. Začala jsem se cítit provinile. Chudinky. Ukradla jsem jim kořist. Jsem bídák. Rozhodnutí bylo rychlé. Otevřela jsem skříň, hodila na podlahu prasátko, které měl pes dostat pod stromček, pes vyletěl z pelechu, popadl prase, ukousnul mu nos, urval brejličky, s čímž se počítalo, kořata brejličky čapla a rozradostněně si je odstrkala na chodbu, kde s nimi pak celý večer štrachala, a pes pak v pelíšku praseti ještě natrhnul kařata. A já si mohla konečně sednout na kanape a loupat ořechy. A všichni toho večera usínali naprosto spokojeni. Dobrou noc.

-Jítá-

Když se kotátka probudila, protáhla se, rozhlédla... a hrůzou vytřeštila oči. Byl tam. Uprostřed místnosti. Brontosaurus. Nezaváhala ani chvíli, bleskově si domluvila bojovou strategii a zaútočila na něj. Jedno se mu pověsilo na krk, druhé se zakouslo do ocasu. Pod jejich kousanci a drápanci oběť začala ztrácat rovnováhu, až se nakonec odporoučela k zemi. Kořata s ním zuřivě cloumala a pokoušela se jej rozcupovat. Celý výjev pozoroval z vedlejší místnosti pes a podle zvuků, které vydával, utrpěl psychickou újmu: brontosaurus byl žlutý, plyšový a byl jeho. Zoufale

REPORTÁŽE PSANÉ NA POLYGRAFCE

Jak vypadá internátní týden

Kdo nepoznal internátní život na Polygrafce, neví, co jsou studené středeční večery a čtvrteční nedostatek finančních prostředků. Proto jsem se rozhodla přiblížit, jak to na takovém internátní chodí.

Vše začíná nedělním příjezdem, kdy se se slovy: „Dobrý den, jsem zde,“ ohlašuji paní vychovatelce. Po odchodu z vychovatelny procházím dlouhou chodbou směrem ke svému pokoji. Vybálím věci, udělám potřebnou hygienu a ukládám se ke spánku. Několik hodin cesty udělá své. Pondělní vstávání je nejtěžší ze všech dnů v týdnu. Přemlouvám samu sebe k tomu, abych vylezla z peřin za tlumeného světla lampičky. Škola volá! Za chodu si čistím zuby, rychlostí světla uklízím pokoj a zamykám dveře. Moment, ještě řasenka!

Pondělky jsou od úklidu osvobozeny. Proto po náročném škole uléhám do ustlaných peřin.

Úterky jsou dnem mírnějšího úklidu, ale i tak se snažím, aby se můj pokoj jen blýskal.

Středeční (v úvodu již zmiňované) studené večery se nezměnily za mou necelou čtyřletou éru pobytu. Čtyři housky či rohlíky, na výběr mezi salámem, sýrem nebo pochoutkovým salátem, ovoce a zelenina. Pro večeri si většinou chodím po obědě, jelikož po příchodu ze školy či praxe je všechno lepší již rozebrané. Většina lidí z internátu odchází ven. Já využiji pár hodin klidu a relaxuji. Kolem sedmé hodiny večerní se internát znovu naplní. „Konec klidu,“ říkám si. Finance již pomalu, ale jistě ubývají.

Ve čtvrtek chodím pravidelně do místní kavárny a za poslední peníze si kupuji kávu. Přemýšlím ekonomicky, aby mi zbylo alespoň na cestu domů, ale kávu si nevyčítám. Je to má osobní chvílka, kdy třídím své myšlenky.

„Je pátek!“ křičím po probuzení tak, že vzbudím svou spolubydlici. Chvilí nadává, než se probeře a uvědomí si totéž. Internát se zamyká v osm hodin ráno, proto ještě předtím, než otočím klíčem v zámku, kontroluji, zda mám veškeré důležité věci s sebou a jsou-li všechna okna v pokoji zavřená.

Zamykám a odcházím směrem ke škole.

L. Bendová, 4.S

Život na POLYGRAFCE

Chtěl bych vám představit naši střední odbornou školu mediální grafiky a polygrafie. Pokud zapátráte hluboko do historie, zjistíte, že chodíme na zámek. Roku 1981 zde bylo zřízeno střední odborné učiliště. V roce 2005 došlo k transformaci na střední odbornou školu a střední odborné učiliště a od března 2006 se změnil název, jak ho známe dnes.

Nejdřív mě přivítají mohutná vrata. Po průchodu se přede mnou vynoří velká třípatrová budova, naše škola. Na první pohled je nevyrazná s neudržovanou fasádou. Po pravici mímám zeď, která spojuje areál v jeden celek.

Vstupuji do školy. Přede mnou se rozprostírá sad zamykacích skříňek a v dáli se za mříží ukrývá počítačová učebna s novými počítači. Já se však vydávám vpravo. Po výstupu schodů do prvního patra mímám první učebnu. Zdravím dozor a postupuji výše. Ve druhém patře vidím několik obsazených učeben. My však nemáme to štěstí a musím ještě jednou absolvovat schodiště. Znavený náročným fyzickým výkonem již nejsem schopen pozorovat dění kolem sebe. Následují hluk a najdu naši třídu.

Vyhlednu si svou oběť a začnu ji bombardovat otázkami: „Jak se ti tu líbí?“ „Naprostě super! Chtěl bych tu studovat ještě pár let. Škoda, že už budeme maturovat,“ odpovídá student. „Neříkej, že bys tu nic nezměnil,“ ptám se. „Ale jo... Chtělo by to opravit fasádu a vlastně celkově zapracovat na vzhledu budovy. Možná ještě provést pár oprav a trochu zmodernizovat. Jinak bych nic neměnil.“ „Co tu máš nejraději?“ „Jednoznačně intr a jídelnu! Všechno pěkně na hromadě v jedné budově je boží! Ráno vstanu, udělám pár kroků a jsem v jídelně. Poté ještě pár a jsem ve škole.“ „Přesně tak! A ty obědy. Super kuchař a mohu sníst, co se do mě vejde!“ dodává další obyvatel internátu.

Hodiny uběhly jako voda a je tu čas oběda. Kolona se rychle uvolňuje a už si spokojeně nesu své kuřecí stehno s bramborami ke stolu. Olizujeme se až za ušima. „Lahoda! Nezbude ti kousek?“ vyptává se nenasyta, který spokojeně okusuje již třetí kuře. Jak se to do něj vejde? Kam to dává? Nechápavě kroutíme hlavou.

Po obědě chvilku trávíme na pokoji. Už jen poslední dvě hodiny a hurá ven!

Š. Wunsch, 4.S

Na domově mládeže Polygrafky

Vstupuji do areálu Střední odborné školy mediální grafiky a polygrafie, které nikdo neřekne jinak než Polygrafka, a vydávám se rovnou směrem na domov mládeže. Otvírám nově opravené dveře a před mým zrakem se nachází schodiště, po pravé i levé straně bych si mohl všimnout těžkých ocelových dveří, které vedou do dílen tiskařů. Ale ty nejsou objektem mého zájmu, a proto se vydávám nahoru po schodech. Najednou se ocitám v prvním patře, vlevo mímám jídelnu, ze které již voní dnešní večere, a vpravo nacházím chodbu k ředitelně a dílnu grafiků. Pokračuji po schodech dál do druhého patra, kam mám vlastně namířeno. Ano, ve druhém patře se nachází internát. Je skvělé být obyvatelem, jelikož ihned po příchodu mě vítá nástěnka plná zajímavých informací a vzápětí také paní vychovatelka. Slušně pozdravím a pomalu se přibližuji dlouhou

chodbou ke svému pokoji. Chodba je vyzdobena obrázky studentů, kteří zde bydlí nebo bydleli, na oknech a policích se nacházejí květiny. Když pomalu přicházím ke svému pokoji kolem sprchy a toalety, už slyším hlčení svých spolubydlicích. Nejspíš vedou nějakou vášnivou debatu o dívkách či počítačových hrách nebo možná o škole. Sahám po klíče, tisknu ji dolů, prudce rozrážím dveře a houknu na ně: „Hej, co to tady je?“ Pozornost jsem upoutal, ale okamžitě jsem ji zase ztratil, jelikož jejich debata je asi dosti důležitá. Tak si jen zuji boty a zaparkuji do postele. Budu rozjímat nad nesmrtelností našeho skvělého domova mládeže, který máme všichni moc rádi.

-Charlie-

Stovky začátků a jeden konec

Stovky začátků a nakonec je z nich jen hromada zmuchlaných papírů pod stolem s vypsanou propiskou. Nemám ani tušení, jak se píše reportáž. Nikdy jsem žádnou nepsala. Mnohokrát musím odejít a znovu se vrátit. Něco přece musím napsat! Polygrafka je jistě zajímavá, ale po čtyřech letech se mi zdá jako všední součást mého života.

Ano, v prvním ročníku jsem měla pocit, že je škola hotové bludiště. Nemohla jsem nic najít. Nepamatovala jsem si, kde je jaká učebna, natož abych věděla, kde je ředitelna či dokonce učebna pana Pallaga. Začátky jsou vždy těžké, ať jsou to první krůčky v dětství nebo první kroky na střední škole. Mé první kroky na Polygrafce se mi již ztrácejí v mlhavém oparu minulosti. Je to neuvěřitelné, jsem tu již čtvrtým rokem a navíc jako maturantka.

Každé všední ráno již rutinně procházím těžkými dveřmi hlavní budovy a jdu se přezout. Skříňky nejsou nic moc. Často mi ale připadá komické, když přijde spolužák, namíří ruku ke své skřínce a udělá „títí“. Má ji prý na centrální zamykání jako auto. (Mimo chodem, skříňku zásadně nezamyká, co kdyby zapomněl klíče.) Usměju se a jdu do třídy po schodech, po spuštění schodů. První hodinu máme až v nejvyšším patře. Kolem mě prochází spolužačka a jen tak pro sebe utrousí: „Nesnáším schody!“

Vstoupím do třídy, v níž je cílý ruch, všichni hořečně debatují o tom, co večera zažili nebo o tom, co se stalo o víkendu. Připravím se na hodinu. Ještě se jdu podívat na chodbu, kde jsou lavičky pro přestávkové posezení s přáteli z ostatních tříd. Po stěnách visí nástěnky s našimi uměleckými díly z hodin odborného kreslení.

Dívám se z okna do malého areálu školy na kourny stromů. Pozoruji poletující holuby a kavky, spěchající spolužáky, kteří jdou pozdě.

Připadá mi to všechno krásné, ještě pořád jsme tak trochu děti. Jenže pro nás maturanty to brzy skončí. Zavrou se za námi těžké dveře a my vkročíme do velkého světa. Bude mi to tu chybět.

K. Nyšová, 4. S

Minulý rok jsem absolvovala dvoje vánoční trhy. Jedny u nás v Praze a druhé u našich sousedů v Drážďanech. Osobně se mi více líbily ty v Praze. Je to asi kvůli tomu, že se všude domluvíme a je to takové víc české. Naopak v Německu zní všude hudba, vše je krásně osvětlené. Má to také něco do sebe. Jen mě štvala ta němčina, protože mluvit tímto jazykem mi je nepříjemné. Mluvim radši anglicky. Jenže Němci tak odmítají mluvit. Jen malá část se jich bavila, většinou jen ti mladí. V Německu jsem byla s rodinou, byl to skvěle zvolený rodinný výlet. Do Prahy jsem jela s kamarádem. Bylo to něco nepopsatelného, všude voněl svařák, trdelníky a vše, co k Vánocům patří. A kolem šesté hodiny se začaly zpívat koledy. Krásně se to poslouchalo. Také se rozsvítil stromeček. Kdybyste viděli obličej malých dětí, jak jim zářily: „Jé, mamí, tatí, svítí!“ V srdíčku jsem cítila ten hřejivý pocit. Když tohle slyšíš, jsi v objetí toho, koho máš ráda. Nakonec mi ta stověžatá Praha zase přinesla štěstí!

-tayler-

VÁNOČNÍ TVOŘENÍ aneb cholerici a flegmatici

Poslední den školy proběhl vskutku v klidu, tedy až na pár výjimek. My, účastníci tvořivého dopoledne, jsme měli na výběr, co budeme vyrábět. Paní učitelky Bílková a Limberská se věnovaly origami hvězdě, paní učitelka Šabatová pletla stromečky z novinových ruliček. V tuto chvíli si říkáte, proč cholerici a flegmatici? Jednoduchá odpověď! Při skládání origami je potřeba klidu a přesnosti a to já nemám ani v nejmenším. Ano, jsem nervák. A někdo se utoho vůbec nenervoval. Jak já jim záviděla! Většina kluků, kteří tam byli, hvězdu složila úplně s přehledem. Dopoledne uteklo jako voda, přišlo na řadu se rozloučit. A najednou jsem seděla ve vlaku a jela domů. Skvělý pocit!

- Tayler-

Skupina historického šermu Akvilo na sv. Martina

Tato akce se konala 11. listopadu 2014 v Mělníku na počest sv. Martina. Pořádala ji ZŠ Jungmannovy sady a město Mělník. Konal se již 19. ročník. Naše skupina historického šermu Akvilo s přáteli z jiných skupin se účastní každý rok. Děti ze základní školy vystoupí se svými nacvičenými představeními jak ve školní tělocvičně, tak i na náměstí. Část z nás, jako družina sv. Martina, je v tělocvičně a pozoruje, co si děti nacvičily, a zbytek z nás připravuje věci na naše vystoupení na náměstí. Po vystoupení od dětí dostáváme perníkové Martínky, které pekly se svojí rodinou. Poté vede průvod sv. Martina na koni s jeho doprovodem

ze školy na náměstí, na které by měl dovést světlo. Ale tam již čeká druhá část, která brání jeho poslání, a vzniká souboj doprovodu a zloduchů z náměstí. Ženy se postaví kolem, aby zabránily divákům vběhnout do vystoupení. Ostatní udělají několik soubojů, ve kterých samozřejmě zvítězí sv. Martin se svojí družinou a donese světlo městu a zapálí připravené louče. Poté pokračují děti se svými vystoupeními, zpívají a hrají divadla. My se odcházíme převléci a poté se přemístíme do hospody, kde máme připravené občerstvení a volnou zábavu.

Z. Dostálová, 1.S (na fotografii vpravo dole)

VÁNOČNÍ BESÍDKA

Již tradičně proběhly na naší milované škole vánoční besídky. První hodinu posledního dne jsme strávili se svou třídou. Pokaždé nám společné povídání mnohé přinese. Je důležité si uvědomit, jak tato naše školní rodina drží pospolu. Poté, co jsme si popřáli pěkné svátky, vyrazíme ven.

Poslední školní den roku 2014 jsme si mohli odpočinout od učení a naladit se na sváteční atmosféru. Pro všechny, kdo nechtěl sedět ve škole, se konala sálová kopaná nebo bowling. My, kterým nevadí déšť, jsme se vydali na procházku na Dýmník. Moc se nám to líbilo. Pro ostatní zručné výtvarníky se konaly výtvarné dílny. Z nich si mohli mnozí odnést papírovou hvězdu nebo jiné výrobky.

Těšíme se i na další besídky, doufáme že budeme mít možnost se všichni znovu sejít. Děkujeme všem, kdo nám umožnili tak příjemně prožít tento den.

-Danča s Kátou-

VÁNOČNÍ SPECIÁL

Vzhledem k tomu, že máme pár dní po Vánocích, bych zde ráda poukázala na to, jak obrovskou práci má Ježíšek. V České republice žije a slaví Vánoce asi 1 410 000 osob do 15 let (Vzhledem k dostupným informacím je tento údaj přibližný. Ježíšek nosí dárky dětem, tudíž beru skutečně jen děti). Vezmu-li v potaz, kolik dětí připadá na jednu rodinu a kolik hodin má Ježíšek na donesení dárků, tak to čítá 61 návštěv za sekundu. Během této doby (1/61 sekundy) se musí Ježíšek dostat k domu, zaparkovat (předpokládám, že nechodí pěšky), najít správné dárky v kufru, donést dárečky pod stromeček, zazvonit zvonkem a nastoupit na svůj cestovní stroj (nejspíše sáně). Vzdálenost mezi domácnostmi budu počítat jako 20 metrů v průměru. Což znamená 17 625 000 metrů dlouhou cestu (17 625 km). Ježíšek si to tudíž pádí rychlostí 1224 metrů za sekundu. To je skutečně obrovská rychlost a vzhledem k tomu, jak často Ježíšek zastavuje a jak veliký náklad veze (přibližně 5640 tun), je to skutečně „brutální“. Ježíšek by při této rychlosti a váze čelil velikému odporu vzduchu a výsledné zpomalení by bylo obrovské (na Ježíška by působilo přetížení 267 750 G, které by zcela jistě nepřežil). Nicméně dárky nosí každý rok. Pravděpodobně má své věrné kopie (ale to jen mezi námi) a tím pádem si nějak poradí. Važte si však toho, co vám kdy Ježíšek přinesl, nemá to lehké...

-arigonea-

Vánoce a Silvestr, kdo by je neměl rád. Mně osobně se už začátkem listopadu nehoní hlavou nic jiného, než vánoční nákupy, výzdoba a cukroví. Ale pod tím vším barevným pozlátkem přeci musíme být i něco jiného. Našla jsem několik zajímavých faktů o těchto oblíbených svátcích.

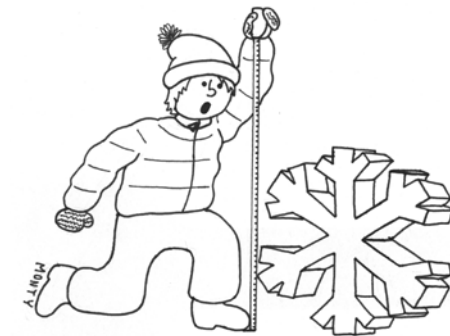
Vánoční svátky tak, jak je neznáš!

Začneme se zajímavostmi přímo z našeho domova. Myslíte si, že Češi Vánoce zvládají? V roce 2011 Češi za vánoční svátky utratili patnáct miliard korun. Tato bláznivá částka dokazuje, že nám na Vánocích opravdu záleží. I přesto ale pětadesát procent českých obyvatel kupuje dárky na poslední chvíli. Stromek, pod kterým nacházíme naše vysněná přání, se původně věšel vzhůru nohama. Čechům ale nejde pouze o dárky, také si potrpíme na vánoční pohodu. Pohádky nám přináší do srdcí klid a vrací nás do dětských let. Nejoblíbenější pohádka u nás je samozřejmě Popelka. Na nižších příčkách popularity je Vánoční koleda, Sám doma a Mrazík. Snad každý viděl ruskou pohádku Mrazík. Ano, ruskou. Jistě vás tedy nepřekvapí že babu Jagu hrál muž a dědečka Hříbečka ztvárnila žena. A po Vánocích přichází tolik očekávaný Silvestr. Dvaadvadesát procent dotázaných lidí v Čechách si dají na Nový rok předsevzetí. Jejich plnění neberou ale vůbec vážně, osmaosmdesát procent z nich se nedodrží. Zabloudíme i do zajímavých faktů ze světa.

V USA bylo vypočteno, že více než třetina osobních příjmů je vydána během vánočního nákupního sezóny. Zde tato sezóna začíná již začátkem října! Určitá skupina prodavačů je dokonce vyslána na školení, kde se učí zacházet s hysterickými zákazníky. Do roku 1836 Američané toto šílenství neznali, protože zde byli Vánoce nelegální. Původem Američanka je také jedna z nejznámějších koled – Rolničky. Zároveň nese jedno velké prvenství, je totiž první zpívaná vánoční píseň ve vesmíru. Líbí se vám vůbec název „Rolničky“? Mně rozhodně ano. Zní mnohem lépe než „Odkryté saně, tažené jedním koněm“, to je její původní jméno. A když jsme u koled, víte že v Japonsku jsou nejoblíbenější ty německé? Němci původně vyráběli stromky z nabarveného husího peří. Největší stromek nepochází z Německa, nýbrž ze Seattlu a měřil 67 metrů.

K této době neodmyslitelně patří sněh. Během jedné zimy napadne zhruba sextilion sněhových vloček. Mnoho lidí z mého okolí si stěžuje na bílou nadílku. Měli bychom si jí ale vážit. Například kvůli dvěma třetinám populace, která sněh nikdy neviděla. Buďme také rádi za drobné vločky. Ta největší, která kdy dopadla na zem, měřila 38 centimetrů. Není přeci nic krásnějšího, než zasněžené Vánoce a Silvestr. Bouchající petardy se nad bílou pokrývkou krásně vyjímají. Ohňostroj může právoplatně a hrdě nosit označení „Made in China“. Byl totiž omylem vynalezen čínským kuchařem. Sníst od tohoto kuchtika kombinaci sýry a střelného prachu by mi nečinilo žádný problém. Je to stále lepší pokrm, než tradiční grónská vánoční specialita, velrybí tuk a pták alka servírovaný po sedmi měsících hnití v tlení kůži.

Snad vás nějaký z faktů zaujal. Doufám, že si po přečtení poslední zajímavosti, již nikdy nebudete stěžovat na tuhou vánočku.

-Danča-

Během podzimní návštěvy v Rumburku jsem se zúčastnila základního kursu enkaustiky. Probíhal v Rumburku na náměstí, v obchůdku se zdravou výživou. Strídaly jsme se u dvou žehliček, jedna special pro tuto techniku, druhá stará dobrá česká žehlička. S každou se tvořilo trochu jinak, ale vzhledem k tomu, že jsme všechny byly začátečnice, s obrovskou zvědavostí a vervou jsme se chopily první, která byla

zrovna volná, patlaly na rozžhavenou plochu vosk a se zatajeným dechem očekávaly, jaký obrazec nám vznikne. Překvapené jsme byly pokaždé všechny, i přihlížející, a navíc se obrazek měnil s každým novým přiložením žehličky, takže to bylo samé je a jů a hele, to je nebe..., tý vado, máš tam ptáky... už na to nešahej, nebo máš po ptáčkách... Bylo to fajn.

-Jíťa-

● Ěmeke ● Marek ● Klára

● MEZI

● KONTINENTY

5

Švábí domek na Bali

Přilétáme na mezinárodní letiště v Denpasaru, hlavním městě Bali. Je večer, ale příjemně teplíčko. Bez problémů dostáváme za dvacet dolarů pro jednoho vízum na měsíc. Máme v plánu přespat na letišti, ale jsme zaskočeni a nuceni k rychlé improvizaci, když místo v příletové hale se náhle ocitneme rovnou na ulici v obležení všech možných nabízečů transportu a jiných „výhodných“ nabídek. Jsou neodbytní a my zase nechceme přistupovat na jejich přemrštěné ceny. Vysvětlujeme, že nejsme turisti, ale cestovatelé, ale evidentně to nikoho nezajímá. Tak volíme ústup a zalezeme do nejbližší jídelničky. Tam se nadlábneme. Indonéská kuchyně nás hned chytne a už nepustí. Navíc ceny jsou víc než příznivé, a to jsme teprve na letišti! Přemítáme o strategii, jak projít mezi všemi těmi dotěrnými taxikáři, rikšami a tuktuky. Skamarádíme se s paní, co nás obsluhuje, a ta říká, že příletová hala je hned o kus dál. Máme dobrý nápad! Tam by se přece dalo taky přespat a navíc je to věrohodná výmluva pro dychtivé řidiče. Tvrdíme jim, že právě odletáme, a tak jejich služby nepotřebujeme. Funguje to bezvadně.

V hale je nám však zima, klimatizace totiž jede na plné pecky. Jsme skoro na rovníku, tak proč si neužít tepla... Najdeme velké lavice venku, kde se natáhneme. Ani tu není moc lidí. Noc je celkem klidná, až na to, že každou chvíli řve z ampliónů hlášení společnosti Garuda Indonesia GI. Na komáry máme výborný repellent z Austrálie.

Ráno vyrážíme do města najít ubytování. Je to kus cesty, a tak se necháme zlákat taxikářem, ale usmlouváme celkem dobrou cenu. Později zjišťujeme, že nás stejně dost natáhl, ale daň za-

ĚMK na Bali

čátečníka se asi nedá obejít. Je brzy ráno. Obchůdky začínají líně otevírat a my se vrháme do chřtánu našeho prvního asijského města. Začíná být vedro. Batohy máme těžké, a tak z nás ve vlhku leje. V užoučkých klikatých uličkách se snažíme podle mapy v průvodci zorientovat. U domů jsou duši domečky. Potkáváme krásné paní a pány, usmívají se na nás a radí, kudy dál. Také míváme zvláštní obchůdky s plastovými lahvemi naplněnými zvláštní tekutinou. Později se dozvíme, že to jsou malé soukromé benzínky pro motocyklisty.

Po několika neúspěšných pokusech narazíme na ubytování, kde mají volný pokojík a je levný, s velkou zahradou plnou mangovníků a hodným panem domácím. Je to skromný pokojík i se záchodem tureckého typu a místo sprchy hadice ze stěny. S větrákem na stropě. Pohodička! Jenomže se setměním se z koupelny začnou valit zástupy pořádně velkých švábů. Lezou nám do bot, do batohů... Jak jsme utahaní z noci na letišti, přeletem a vedrem, první noc usneme rychle. Druhý den jsme odpočati a objevujeme měs-

to, zároveň vnímáme první známky kulturního šoku. Je tu plno cizinců, a tak asi i dobré místo pro vstup do Asie. Vyhlášená pláž na Bali je tak plná, že máte skoro problém zahlédnout písek. Moře je špinavé. Každý vám něco neodbytně nabízí a do toho je všude plno západáků, surfařů. Radši pryč, nic pro nás. Zato tržiště nás baví. Jíme výborné levné jídlo a čerstvé ovoce a džusy, to si užíváme!

Večer si zalezeme do našeho „švábího domečku“ a zažíváme snad ještě větší invazi. Jsou velcí až pět centimetrů, takže si dobře všimnete, že po vás běží! Už jsme se s nimi setkali v království Tonga, ale tady jich je o hodně víc!!! A oni místo aby se schovávali, běží přímo na vás. Vlastně nic nedělají, ale jsou tak divně velcí, neohrabaní a mají dlouhá tykadla, že před nimi utíkáme a u toho ječíme. Jsou všude! Kdyby někdo nevěděl, co tam děláme, tak by si asi myslel, že spolu hrajeme na babu. Někde jsme četli, že žijí v páru, a když jednoho vyhodíte, tak druhý jde za ním. Jenže to také může být naopak... A dokonce nám připadá, že se vrací i s kámoši, co potkali někde venku. Pár z nich zavřeme do igelitáku, zbytek se schovává za skříní, pod postelí a v našich batozích. Při té představě se bojíme jít spát. Dokud totiž svítíte, moc se jim nechce ven. Víme, že dneska tak rychle neusneme. Jsme rozrušení všemi novými zážitky.

Když zhasneme, tušíme jejich pohyb. Vše je podezřelé. Nad hlavou vrčí větrák, bez nějž bychom se asi uvařili. Jsem jen v trenkách a tak jak mi větrák čechrá chlupy, připadá mi, že po mně už lezou, a tak neustále nervózně rozsvěcím čelovky. Pak mi jeden přeběhne přímo přes obličej, refle-

xivně se bráním a rychle ho někam odhodím do tmy. Přistane rovnou na Kláře. Oba zase ječíme, ach jo! Takhle se přece vůbec nevyspíme. Rozsvítíme velké světlo, vyklepeme šváby z batohu a je rozhodnuto. Vytahujeme stan a stavíme ho na podlaže (ještě, že máme tak velký pokoj). Vyženeme všechny šváby a jinou havěť a zavřeme zip a spíme spokojeně až do rána. Po snídání najdeme jiné místo, dokonce levnější. Tam šváby vůbec nevidíme. Na našich cestách jsme se s nimi setkávali pořád, ale už nikde nebyla taková invaze, jako tady na Bali!

Jak mi opice ukradla brýle

Rozkoukáváme se na Bali. Indonésie je naše první asijská země. Je to kulturní šok, přiletěli jsme sem z Austrálie. Všude je vedro, vlhko, jiná náboženství, smlouvání a motorky. Po pár nocích ve městě Kuta se rozhodujeme stopem vyrazit na jižní pobřeží a tam navštívit známý klášter na skalách nad mořem. Batohy máme těžké a velké. Jezdí se tu vlevo, a tak máváme u velmi rušné ulice levačkou na auta. Staví pán a vysvětluje, že tady se nestopuje a že to nikdo nezná. Nenecháme se odradit a zkusíme to dál. Po nějaké době nás bere „bemo“, což je malý transit, kterých tu jezdí nespočet a naberou každého, kdo na ně zamává, a vyloží vás, kde si řeknete. Za malý peníz se tedy dostaneme až k pobřeží. Trochu dohady o cenu, ale zatím nejsme tak tvrdí a učíme se smlouvat. Batohy jsou jako naše břemeno, těžko se s nimi dostáváme dovnitř a stejně tak ven. Ale je to vše, co teď máme!

Zaplatíme za vstup symbolickou cenu a necháme bágly u kasy. Ještě jsme upozorněni na hlídání si věcí, aby nám je nevzaly opice. Ty už kolem nás lítají a místní je odhánějí klacky. Ony na oplátku cení zuby. Areál je veliký, a tak ho postupně prozkoumáváme. Opic je tu opravdu dost. Procházíme kolem stařenky, která je jako jejich máma. Viská je v kožichu a hladí po břiše jednu opici, co brzy porodí malého potomka. Ty nejmenší blbnou, skáčou a zlobí ty dospělé. Učí se brát si od babičky z ruky. Ta si je chová. Je to rozhod-

ně lepší podívání než v zoo. Ale má to svá úskalí... Babča nám nabízí ke koupi oříšky, abychom mohli také zkoušet nakrmit opičky. My odmítáme. Nechce se nám za to dávat peníze.

Prohlížíme si odlehlou část templu, a když vyfotím jeden z chrámů na skále, udělám krok směrem za Klárou a jako když mi nějaká blízka větev, o kterou jsem zavadil, shodí brýle. Chvilku

jsem bez brýlí dezorientovaný, ale pak vidím, jak kousek nad mojí hlavou se v koruně nízkého stromu směje s vyceněnými zuby opice s brýlemi v ruce. S naprostou přesností mi je v mžiku za chůze sundala z hlavy a ani se mě nedotkla! Na malou chvíli jsem nedával pozor, rozplýval se nad pěkným snímkem a hned takové rozčarování. Říkám si, že příště si musím dávat pozor, jenže to už opice začíná různě brýle kroutit a okusovat, a tak na ni s Klárou křičíme, ať nám je vrátí, ale není to nic platné. Ona cení zuby a netváří se zrovna přátelsky. U toho demoluje brýle víc a víc... A už jsou na dva kusy!

Prát se s ní nemůžeme, nechceme riskovat zranění a vzteklinu. Ona mezitím přeleze na zídku, za kterou je už jen voda, a drží brýle směrem k moři. Snažíme se pochopit její strategii. Třeba to s námi za něco promění. Ale my zrovna nemáme nic k jídlu. Klára tedy obětuje svůj náramek ze Zélandu. Na klacku jí ho podává. Ta si přehodí brýle do jedné nohy a rukama si přitahuje náramek i s klackem k sobě. Tak to vzdáváme. Zčistajasna se objeví „opičí babča“ a rychle dá opici dva balíčky oříšků. Tu přestanou brýle zajímat a zdemolované je odhodí. Naštěstí ne do moře. Stařenka se dožaduje dvou dolarů za dva balíčky. Jenže úplně by stačil jeden. Jsme jí samozřejmě vděční, ale proč hned natahuje takovou cenu. Za nižší jsme jeli oba hodinu sem. Navíc máme jen jeden drobný dolar. Vlastně i druhý, ale ten jsme dostali od kamaráda Ondry pro štěstí, takže ten nechceme dát z ruky. Ona ho však v peněžence zahlédla, a tak se neodbytně dožaduje. Nevyměkne a odcházíme se zdemolovanými brýlemi a s velkým respektem k opicím. Ještě, že mám náhradní v batohu. Jenže mít před sebou rok cestování po Asii a nemít náhradní brýle, to je trochu risk. A ani ve snu by nás nenapadlo, že to bude takový problém nechat si tu opravit brýle. Všichni nám nutili nové! Trvalo to měsíc, než jsme našli někoho ochotného, kdo nám je opravil. A nebylo to v Indonésii, ale až v Malajsií.

Bydlení u policajtů v Purwekartu v Indonésii

Z mystické planiny Dieng Platau se starověkými hinduistickými chrámy se autobusem přesouváme nádhernou krajinou. Odoláváme pozvání jedné studentky k nim domů. Nabízí i nocleh. V autobuse si nás všimne paní a snaží se s námi komunikovat. Spíše než anglicky je to rukama nohama. Míříme

do města Purwekartu, které je na mapě jako malá tečka a v průvodci o něm není ani zmínka. K našemu překvapení má přes milion obyvatel. Paní v šátku říká, že je to její město a že tam bydlí. Tak příkyvujeme a děláme jí tím radost. Později zjišťujeme, že myslela něco trochu jiného. Při cestování vůbec není nouze o podobné situace, kdy si dovtípíte něco úplně jiného, než je myšleno, a nebo obráceně. Vy se snažíte něco vysvětlit a oni to všechno popletou. Zpravidla je to jejich neznalost angličtiny a naší neznalosti jejich jazyka. Někdy vznikají komické, jindy nepříjemné situace.

Když jsme na konečné, paní nás odchytí a ať počkáme. Usilovně několikrát telefonuje. Mezitím se usmívá a jediné, co se dozvídáme, jsou klíčová slova: můj domov, spát, manžel přijede, policie... a to vše s milým úsměvem. Koukáme na sebe s Klárou a říkáme si, co nám asi paní chce naznačit těmito pár slovy. Z našeho uvažování nás vyruší policajt, co klepe na dveře miniautobusku, do kterého nás mezitím natlačila. Pán se anglicky představí jako manžel té paní a hned vyjasňuje situaci. Chtějí nás k sobě pozvat a nabízejí nocleh. Dlouho se nerozmýšlíme a bereme to jako výzvu. Jedno pozvání jsme už dnes odmítli a podruhé by to mohla být chyba. Odveze nás autem k nim. Hned, jak se dozví, že jsme z Čech, rozzáří se, že od nás je TA Martina Navrátilová a že vždy toužil po tom si zahrát tenis s někým ze země Martiny Navrátilové. Míni tím samozřejmě mě, protože tohle je tady výhradně mužská záležitost. Nevím, jestli je to dobrá volba, nerad bych tady Martině snižoval reputaci. Ale zklamat ho nechci. Když ani chabá výmluva, že nemám co na sebe a ani boty, nezabere, není úniku.

Hned přede mnou přistane veškeré vybavení a můžeme jít. Ne že bych nikdy nedržel raketu v ruce, ale moje nejsilnější zbraň to rozhodně není. Naštěstí se ukáže, že pán není až takový profík a já si rychle vzpomenu na tenisové dovednosti. Tak ostudu snad nedělám. I když jak hned volá kámošům a přizve všechny, kdo jsou na kurtech, ať se jdou podívat na člověka z ČSSR, jak si s ním zahráje tenis, tak z toho moc nadšený ne-

jsem. Několik měsíců jsem nesportoval. Malou flašku s vodou mám hned vypitou, je mi šílené vedro a soupeř mě moc nešetří. Ale nevzdávám se, všichni to náležitě ocení a berou mě do party. A je to panečků parta!! Všichni poldové. Takové kontakty se můžou vždycky hodit.

Mezitím Klára s paní jsou doma a povídají si o ženských věcech a o rodině. Pak ji bere na motorku a vyrazí obstarat večeri pro vzácnou návštěvu. Pro nás dost neobvyklá situace, když jsme každý někde úplně jinde, v neznámém městě a s cizími lidmi. Mě pan polda naloží na motorku a proveze po městě. Zajímavé je, že v té dopravě, když jste přímý účastník, vám to vůbec nepřipadá jako chaos, i když se jezdí v protisměru, nečeká se na červenou a podobně. (A to ani policista!) Nějak to hezky plyne. Ukazuje mi universitu, co chvíli zastavujeme a zve mě na různé speciality, ani nemám skoro možnost myslet na to, kde asi jezdí teď Klára, jak mě stále zásobuje otázkami. Oproti Kláře mám ale velkou výhodu, pán mluví celkem anglicky, zatímco jeho manželka minimálně. Zve mě taky na speciální polévku „rondo“ (long dong). Je to vývar ze zázvoru a v tom jsou kokosové kuličky. Je to hodně ostré a horké. Tečou mi z nosu nudle, ale je tu neslušné smrkat, a tak popotahuju jako místní a mám co dělat, aby mi to neteklo až do polévky. Rukáv to jistí, co se dá dělat. Chutnalo to výborně. Ještě před večerí jsem nacpaný k prasknutí! Doma u nich se sejdem všichni, jsem rád, že jsme s Klárou zase pohromadě. Ona má také plno zážitků. Projely obchody s módou, jídlem, šperky... Pěkně si to jako holky užily. Paní se mohla pyšnit cizinkou a to není každý den. Hezky se o nás starají a my jim na mapě ukazujeme, kam cestujeme. Zdá se jim to naprosto neuvěřitelné a jsou rádi, že nás můžou hostit. Slibujeme jim, že o nich napíšeme do knihy, a tak také nyní činíme! Spát jdeme brzy. Oni vstávají ve čtyři k modlitbě (jsou to muslimové a modlí se pětkrát denně). Nás nechají spát do sedmi. V noci, než usneme, nás jako obvykle tady v Indonésii kouše něco do kotníků a do rukou. Asi, že je tam jemná kůže. Šíleně to svědí. Nezbyvá než pocvičit vůli a neškrábat to. Za pár dlouhých minut to přejde a usneme.

Ráno s celou rodinou snídáme. Mají dvě dcery a jednoho syna. Paní také pracuje pro policii. Doma šátek nenosí, obléká se neformálně, domácky. Holky už jsou v uniformách s šátku. Nás hodí táta na nádraží a tam jeho další kámoš s obdivem ukazuje palec nahoru a říká: „Martina Navrátilová!“

ĚMK ©

FLORBAL - chlapani

Dne 2. prosince 2014 proběhl turnaj ve florbalu chlapců za účasti škol Šluknovského výběžku. Družstva Gymnázia Rumburk, Biskupského gymnázia Varnsdorf, OA a SZŠ Rumburk, SOŠmgp Rumburk, SOŠ a VOŠ Bratislavská Varnsdorf a Lesnické školy Šluknov se utkala a po krásném výkonu dopadl turnaj následovně:

1. Gymnázium Rumburk
2. VOŠ a SŠ Varnsdorf - K. Světlé „TOS“
3. SLŠ a SOŠŠ Šluknov - „Lesárna“

Přesto, že se naše družstvo umístilo na 6. místě, bych rád pochválil chlapce za podaný výkon a nasazení. Družstvo hrálo v obsazení: Zdeněk Horáček, Marek Kadlček, Lukáš Falta, Václav Kvíz, Lukáš Rigo, Filip Lukáš, Jakub Kofroň, Erik Jílek, Jiří Sedláček, Daniel Veselý, Michal Stibůrek a Tomáš Altman.

Přeji hodně štěstí a úspěchů v dalších soutěžích.
M. Macek

FLORBAL - dívky

Dne 9. prosince 2014 proběhl turnaj ve florbalu dívek za účasti škol Šluknovského výběžku. Družstva Gymnázia Rumburk, Biskupského gymnázia Varnsdorf, OA a SZŠ Rumburk, SOŠmgp Rumburk, SOŠ a VOŠ Bratislavská Varnsdorf a Lesnické školy Šluknov se utkala a po krásném výkonu dopadl turnaj následovně:

1. „Bratislavská“ VOŠ a SŠ Varnsdorf
2. „Obchodka a Zdrávka“ Rumburk
3. Biskupské gymnázium Varnsdorf

Přesto, že se naše družstvo dívek umístilo až na 6. místě, bych rád všechny pochválil za podaný výkon a nasazení. Toto dívčí družstvo vzniklo teprve tento rok a byl to jejich první turnaj. Myslím, že naše mladé družstvo má v budoucnu naději a že ještě ukáže svůj um a bojovnost. Děvčata hrála ve složení: Kristýna Raftnerová, Šárka Minářová, Tereza Čapová, Kristýna Voglová, Adéla Krejzová, Valerie Čechová, Lucie Jedličková, Marcela Kvízová, Miluše Pekárková a Zuzana Dostálová.
M. Macek

ALEŠ LOPRAIS

Aleše známe jako českého jezdce v dálkových motoristických soutěžích, nejznámější je Rallye Dakar, které se zúčastňuje už od roku 2006. Začínal jako navigátor posádky. Hned druhý rok jel jako řidič.

Jeho strýc je český motoristický závodník Karel Loprais. Oba Lopraisové jezdí na vozích značky Tatra. Soukromý Loprais Tatra Team vznikl po skončení továrního Tatra Marathon Teamu v roce 1999. Bašta jejich Loprais Tatra Teamu je Frenštát pod Radhoštěm. Tým se zaměřuje nejvíce na přípravu závodních speciálů Tatra určených pro náročné dálkové soutěže. Od sezóny 2007 převzal závodní štafetu po svém strýcovi Karlovi synovec Aleš, který si hned při své dakarské premiéře za volantem dojel pro skvělé třetí místo v kategorii kamionů. Letos v první etapě z Buenos Aires do Vil-

la Carlos Paz, skončil na pěkném třetím místě. Druhá etapa vedla z Villa Carlos Paz do San Juan, kde skončili na sedmém místě. Třetí etapa startovala ze San Juan do Chilecito, skončili na čtvrtém místě. Celkově byli druzí, což je pěkné. Po čtvrté etapě z Chilecito do Copiapo byli opět na čtvrtém místě. Nakonec dojel se svou posádkou pro bramborovou medaili, už před poslední etapou byl smířený se čtvrtým místem.
Do dalších závodů mu přeji mnoho úspěchů!
-Tayler-

la Carlos Paz, skončil na pěkném třetím místě. Druhá etapa vedla z Villa Carlos Paz do San Juan, kde skončili na sedmém místě. Třetí etapa startovala ze San Juan do Chilecito, skončili na čtvrtém místě. Celkově byli druzí, což je pěkné. Po čtvrté etapě z Chilecito do Copiapo byli opět na čtvrtém místě. Nakonec dojel se svou posádkou pro bramborovou medaili, už před poslední etapou byl smířený se čtvrtým místem.
Do dalších závodů mu přeji mnoho úspěchů!
-Tayler-

JAK SE DĚLÁ KOMIKS

Zdravím vás, všichni už mě asi znáte, ale stejně se představím. Jsem PeTe a dnes vám přináším článek na téma „Jak se dělá komiks“. V prvním řadě bych chtěl říct, že jsem zvolil postup, který používám já (a je nejspíš i neefektivnější). Ano, na internetu je spousta návodů, knih a videí, které ukazují, jak komiks vytvořit. Já jsem tedy zvolil ten nejrozšířenější.

Nuže, určitě všichni známe všechny všemožné světové komiksy. Od českých, jako je například Alois Nebel, Rychlé šípy, Čtyřlístek, až po světově známé komiksy, například od Marvelu, DC nebo třeba DarkHorse (Deadpool, Batman, Hellboy, Watchmen, Sin City,..).

Teď přijde na řadu teorie. Co že to ten komiks vlastně je? Komiks je umělecké médium, ve kterém jsou za sebou chronologicky uspořádané kresby nebo jiná zobrazení s případným doprovodným textem v cílených sekvencích („bublínách“ nebo vysvětlujícím textem na okraji). Dohromady tedy vytvářejí celek, nejčastěji příběh. Může být barevný nebo černobílý. V dnešní době je nejčastěji kreslený digitálně.

Jak se postupuje v tvorbě komiksu? Nejdřív bublina, nebo obrázek?

1) Kreslený scénář (storyboard)

Ledabyle načmáraný plánec budoucího komiksu vzniká po uválení myšlenkového chuchvalce, který tvoří jakýsi základ příběhu a skládá se z různých inspiračních zdrojů či spontánních záblesků nápadů. Má začátek, konec a něco mezi. Pokud je tento chuchvalec (říkejme mu třeba námět) urovnán v mé hlavě, je čas přenést ho na papír. Opravdu se nezapomívejte nějakými uměleckými tahy. Ne, je to jen hrubý náčrt příběhu, který mi pomáhá se v příběhu orientovat. Proto nezáleží na kresbě, je to jen čistě vaše/moje pomůcka, jak si v příběhu udělat jasno. kde budou rozhovory (bublíny s textem). Je to chronologický postup scén a tak dále...

2) Tužka

Podle storyboardu začnu vlastní kresbu nejprve tužkou. Tužka má obrovskou výhodu v tom, že je snadno gumovatelná, čímž se dají jakékoliv nechtěné či nepovedené tahy s lehkostí eliminovat, aniž by na to pak někdo přišel. Tato výhoda umožňuje také kreslit čáry, které ve finále nebudou vidět, ale velmi pomůžou dosáhnout žádaného tvaru, například kostičky do postav, zadní strany geometrických objektů či kompoziční linie. Někdo ji vynechává. Ovšem já ji doporučuji. Protože tužka je co? G-u-m-o-v-a-t-e-l-n-á, tudíž pokud se něco pokazí, je možné to hned opravit.

3) Fix či pero

Následuje obtažení fixem či perkem. Jasná a čistá černá linka konkretizuje nejasné tahy tužkou. Nevytahuji pochopitelně vše, pouze to, co má být vidět. Bublíny s textem, postavy, důležité objekty a ostatní věci, které nám tam budou v té dané scéně hrát roli. Samozřejmě žijeme v digitální době, takže není problém vzít kresbu a oskenovat ji do počítače a následně ji obtáhnout a upravit. Upřímně, je to jedná z nejnudnějších a také pro mě osobně nejpracnějších okamžiků, které v tvorbě musíte vykonat. Ale zase na druhou stranu ne tak nudná jako ta, co přijde potom. (Ti co tento úkon dělají na PC, mohou si dát nohy na stůl a spokojeně pobrukovat..)

4) Guma

Až černé linky zaschnou, je třeba zbavit se rušivých tužky. Gumování je práce otravná, absolutně

netvrdí a krom toho při ní hrozí zničení práce zmuchláním či roztržením papírového podkladu. Je však nezbytná, aby z chaosu vzešla krásná čistá kresba. Mně osobně tato práce úplně irituje. Hruža. Stačí jedna chyba a papír spolu s celou kresbou je v ..., ehm, v koši!

5) Vybarvení

Barvičky, barvičky a zase barvičky. Komiks se dá vybarvit tisícem a jedním způsobem. Ne všechny barvy se snesou a to dělá z vybarvování zdlouhavou, ale vcelku zábavnou činnost.

Nakonec se přilepí logo, název epizody a lákavý titul příštího dílu, kterému neodolá ani jeden milovník obrázkových sešitů.

Tak a je to. Máme hotovo. Krátké, že? Možná ano, ale pokud chce člověk udělat něco komplexního, zajímavého a atraktivního pro určitou sortu lidí. Klidně mu to může zabrat dny, týdny dokonce i měsíce. Ale ta práce za to stojí. Osobně si myslím, že komiksy, zcela nová díla, nové série by se měly podporovat a dostávat se k širšímu publiku, což je někdy opravdu těžké. Inu, v tomhle díle jsme si probrali teorii. V dalším díle (příštím) si to ukážeme názorně, všechny body budou zpracovány tak, jak jsem je popsal. Dodám už jen odkazy na stránky, ze kterých jsem se toho spoustu dozvěděl.

Podívejte se na:

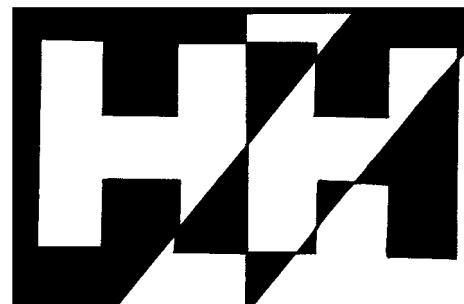
youtube.com/markcrilley

Stan Lee's - How to Draw Comics the Marvel Way

(youtube - Stan Lee názorně ukazuje tvorbu Marvel komiksu.

Parádní video ze staré školy)

<http://www.makingcomics.com/> -PeTe-

Kresba: J.Gotthard, 1.S

PROLNUTÍ ČASU

– práce reprodukcí grafiků (fotomontáž)

14. 2. 1945 (tzv. Škaredá středa) chybou navigátora bombardéry místo cíle, kterým byly Drážďany, bombardovaly Prahu. Jedna z bomb dopadla na roh Václavského náměstí. Byly pořízeny dva snímky, které dělí téměř sedm desetiletí. Grafici je sjednotili a dosáhli tak pro-

lnutí času. Vpředu stojí moderně oblečení mladí lidé, kteří si před chvílí koupili hamburgery a colu. Za nimi vidíme polorozpadlou budovu. Dnes zde stojí obchodní dům a v přízemí sídlí McDonald. Lze si tedy představit, jak čas vše mění.

R. Liščák

Utrpení básníků

Po světě vždy kráčí jen
sami se svou duší,
život svůj tajemstvím opředen
a smutek jim sluší.

Básněmi říkají, co život jim dal,
radost i lásku, však nejvíce žal,
myšlenky skládají do krásných slov,
štěstí všech milenců a smutek vdov.

Osud svůj přijali, nemohli dál,
kdekd je nesnášel, kdekd se smál,
proto ukryl své srdce básníků král.

Tisíce bezradných žalostných výkřiků,
prosíce o pomoc, však není úniku.
A tak žije dál utrpení básníků.

A. LIŠKOVÁ, 2.S

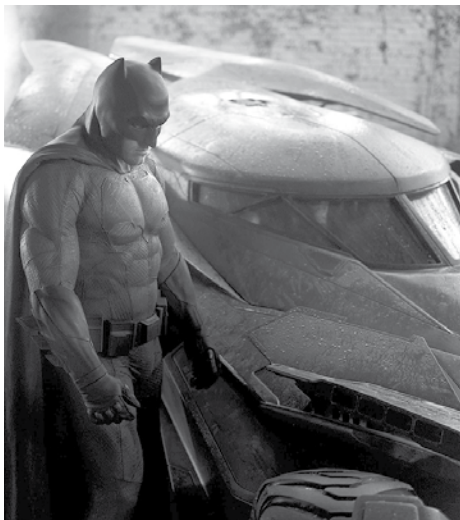

Rok 2014 je za námi a já bych vám rád představil pár titulů, které na nás v nadcházejícím roce čekají. Jedná se o tituly z prostředí filmového a herního světa. Na konci článku nabídnu přehled filmů a her, které stojí za připomenutí a vyšly v minulém roce, tedy 2014. Nuže, puštěme se do toho.

Zprvu bych začal kategorií filmovou. V roce 2015 - 2016 nás čeká spousta filmů. Ať už se jedná o pokračování zajetých sérií nebo filmy úplně nové. Proto jsem pro vás vybral deset titulů, na které se já osobně těším. Myslím si, že pokud se na ně rozhodnete vyrazit do kina nebo si je zahrát, neuděláte chybu. Jedná se o můj osobní TOP list, tudíž se možná nebude shodovat s tím vašim.

1. Batman v Superman: Dawn of Justice

Bohužel, z nedostatku času byla premiéra přesunuta z roku 2015 na 2016. Režii si vzal na starost Zack Snyder (300: Bitva u Thermophyl, Strážci - Watchmen, Sucker Punch). V hlavních rolích se objeví Henry Cavill, Ben Affleck, Gal Gadot nebo například Jesse Eisenberg.

2. Jupiter Ascending (2015)

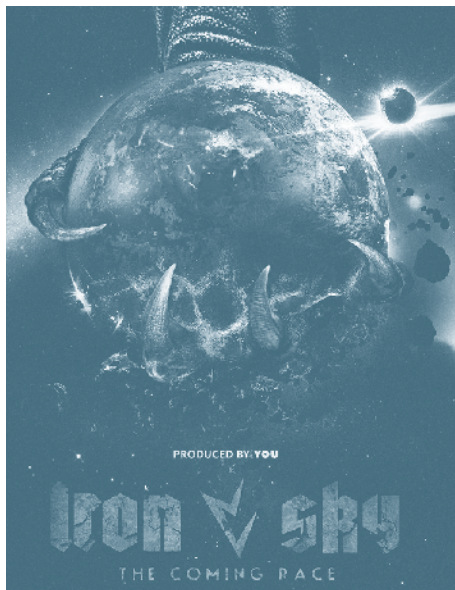
Já osobně nejsem fanouškem rádooby sci-fi filmů jako jsou Hunger Games, Divergence nebo třeba Maze Runner. Ale zrovna Jupiter Ascending nevypadá úplně strašně. (Ano, nejsem fanoušek Channinga Tatum). V hlavních rolích se objeví Channing Tatum, Mila Kunis, Eddie Redmayne, Sean Bean. No, uvidíme, jak to dopadne.

3. Avengers: Age of Ultron (2015)

Je to pokračování v duchu vydavatelství MARVEL. První Avengers byli velice dobrou komiksovou adaptací. Vlastně všechny filmy od Marvelu byly fajn. V dalším díle se zase objeví fa-

nouškům staré známé postavy jako například Iron-Man, Cpt. America, Hulk (Hulkbuster is coming!) nebo třeba Thor. V hlavních rolích se objeví Chris Evans, Chris Hemsworth, Robert Downey Jr., Mark Ruffalo, Scarlett Johansson, Jeremy Renner a spousta dalších. Já osobně se na to velice těším už jen proto, že první díl byl velice povedený.

4. Mad Max: Fury Road (2015) - Šílený Max. Já mám osobně velice rád post-apokalyptické filmy. Nepočítám, že tenhle film v sobě bude mít nějaké poselství nebo třeba hluboký příběh. Vlastně v to doufám! Od tohoto filmu čekám jen to, že vypnu mozek a budu se skvěle bavit u filmu plného akce a skvěle ztvárněného postapokalyptického světa. Navíc je Tom Hardy jeden z mých nejoblíbenějších herců.

5. Iron Sky: The Coming Race (2016)

Jedná se o pokračování filmu Iron Sky. Jednička byla na můj vkus podhodnocená a celkem nedocenená. Doufám, že druhý díl dosáhne kvalit prvního dílu. Pokud bude plný politické satiry, ironie a vtipu jako první díl a bude mít pěkný vizuál, budu spokojen. Přeci jen, spojení dinosaurů a nacistů je přinejmenším zajímavé. Ovšem, pokud tento film nebudete brát s humorem, nadhledem a neviděli jste první díl, raději se na něj ani neďtevejte. Nebude se vám líbit.

Tohle je z filmové části zatím všechno. Ano, čeká nás spousta dalších filmů, které jsem zde nezmínil (Jurassic World, Insidious 3, Fast & Furious 7, Star Wars VII a spousta dalších), o těch bude řeč třeba příště.

Teď bych se ovšem chtěl přesunout k druhé části a tou jest část herní. Zde bych rád představil dalších pět titulů, ale z herní scény, s datem vydání v roce 2015-2016, na které se já osobně těším. Přejdeme rovnou k věci.

1. The Witcher 3: Wild Hunt (19. 5. 2015)

Jedná se o videoherní adaptaci knížky Zaklánač od Andrzeje Sapkowskeho (upřímně doporučuji přečíst knížky, protože je považuji za velice dobré, čtivé a poutavé). Hra vychází u vydavatele CD Projekt a jedná se o RPG hru. Hra vychází pro PC, Xbox One a Playsta-

tion 4. Dle mého skromného názoru, patří sérii Zaklánač k těm nejlepším hrám svého druhu. První a druhý díl byl úžasný. Třetí díl, tedy Wild Hunt nebo-li Divoký hon vypadá také skvěle jak po grafické stránce, tak po stránce herní nebo příběhové. Já této hře držím palce a doufám, že výsledná hra bude stejně dobrá, jako její dva předchůdci.

2. Kingdom Come: Deliverance (2015)

Je to domovská hra, která se odehrává v českém prostředí v době husitské. Pod vedením Daniela Vávry studio Warhorse (www.Warhorsestudios.cz) vytváří toto realistické RPG. Upřímně se na tuto hru velice těším, protože Daniel Vávra a jeho tým je nějakou známkou kvality. Hra poběží na CryEnginu 3. Jedná se o RPG, pozor, RPG bez draků a magie. No, uvidíme, jak to nakonec bude. Studio v poslední době mělo pár problémů, ale zatím to vypadá, že jsou na dobré cestě. Takže držme studiu Warhorse palce, ať se vydání hry a hra celkově vydaří.

3. Dying Light (2015)

Pokud jste měli rádi první a druhý díl hry Dead Island a k tomu ještě Mirrors Edge, pak vám studio Techland udělalo velikou radost, protože dělají hru přímo pro vás! Ano, jedná se o spojení survival hry s parkour pohyby. Zní to šíleně? Ano, ale vypadá to sakra dobře! Navíc, příběh na mě osobně působí přinejmenším zajímavě. Hra má datum vydání na 27. 1. 2015. Tak se snad nic nepokazí a hra vyjde přesně na datum vydání. Takže, Good Night, Good Luck!

4. Battlefield: Hardline (17. 3. 2015)

Já opravdu nejsem fanouškem Battlefieldu, ani to nepovažuji za daleko lepší FPS hru, než je Call of Duty. Opravdu mám raději CoD kvůli příběhu, který je na rozdíl od Battlefieldu opravdu někde výš. (Myslím sérii Modern Warfare vs. BF 3/4/Bad company 2.) Ale díky bohu, Hardline se po dlouhé době vydal jinou cestou než šel v předešlých dílech. A to cestou PayDay2. Ano, čekají nás loupeže, zloději, policisté a akce ve městě. Osobně si myslím, že tohle nejlépe zvládla značka PayDay. Nemyslím si, že zrovna Hardline ji překoná. Nuže, uvidíme, co se stanem se značkou Battlefield do budoucna a jakou cestou se vydá. Jen bych už dodal, že neočekávám (po zkušenostech) od Hardline hluboký, zajímavý a emotivní příběh. Na rovinu, na tohle stejně všichni kašleme! Chceme akci a tu nám nejspíš Hardline předhodí už 17. 3. 2015. Každopádně to vypadá vážně zajímavě.

5. Mortal Kombat X (14. 4. 2015)

Co, že nevíte, o co se jedná? Ale! Neříkejte mi, že nikdo z vás nikdy nehrál Tekkena nebo právě zmíněný Mortal Kombat. Už víte? Ach, výborně. Tato série začala na automatech a tenhle rok už nás čeká další díl. Sakra, to to letí. Každopádně určitě doporučuji najít si nějakého kamaráda, půjčit mu jeden ovladač a započít jeho hodiny mučení, kde ho budete mlátit a kopat, až nakonec boj ukončíte jeho usmrcením! (Virtuálně samozřejmě, hehe.)

Nuže, to je pro tento díl vše. Jen bych chtěl dodat, že u některých věcí není přesné vydání oznámeno nebo jsem ho prostě nenašel. Pokud se chcete dozvědět konkrétní informace k ději, vydání, hratelnosti, lokalizaci, hercům atd., doporučuji navštívit oficiální stránky zde zmíněných titulů nebo se podívat na ČSFD nebo IMDB. Opakuji, nejedná se o popis hry nebo filmu, ale o můj názor na daný titul. Pro ty méně chápavé nebo líné (jako já), tu mám pár odkazů, na kterých jsou celkem užitečné a zásadní informace. Zbytek si najděte sami, strýček Google vám rád pomůže při vašem hledání!

Zde je pár odkazů na oficiální stránky:

<http://dyinglightgame.com/>

<http://thewitcher.com/witcher3/#home>

http://www.battlefield.com/cs_CZ/hardline/intro

<http://www.jupiterascending.com/>

- PeTe -

HVĚZDY NÁM NEPŘÁLY /The Fault in Our Stars/

Jedná se o romantické drama, hlavními hrdiny jsou Hazel a Augustus (Gus). V celém filmu však Gus neřekne Hazel jinak než Hazel Grace, tedy oběma křestními jmény. Hazel má rakovinu. Gus ji měl také a kvůli tomu přišel o spodní část nohy. Nyní je v době mezi metastázemi.

Člověk, který má rakovinu, je neustále nucen přemýšlet o smrti. Jaké to asi je, když vám smrt neustále klepe na dveře a vy nevíte, jestli vstoupí nebo bude ještě chvíli čekat. Někteří lidé se smrti bojí, jiní na ni ani nepomyslí. A jsou i tací, kteří se nebojí smrti, ale zapomnění. A to je Augustus. Hazel naopak smrt bere jako součást života. Zapomnění se nebojí, protože je toho názoru, že jednou stejně všichni zemřeme, jen se neví, kdy. A to se mi právě na Hazel líbí, ten její přístup. Hazel se víc než svojí smrti bojí toho, co bude potom s ostatními. Proto nechce nikomu přirůst k srdci, nikoho si k sobě pustit. Matka jí ale přiměje k tomu, aby dala na doporučení lékařky a začala chodit do podpůrné skupiny s vážně nemocnými.

A tady Hazel potká Guse. Srazí se u schodů a kromě pár milých úsměvů, které si vymění, se nic nestane. Sympatie však v sobě naleznou během promlouvání členů ve skupině. To, že se Gusovi Hazel líbí, jí dá najevo hned po sezení. Začne se o ni zajímat. A jako jediného ho zajímá víc než její nemoc, jaká je bez ohledu na ni. Sprátelí se a Hazel mu doporučí knihu Císařský neuh, se kterou se ztotožnila, a čte ji pořád dokola. Konec této knihy je však nejasný.

Hazelin příběh je totiž dost podobný tomu jejímu, hlavní hrdinka umře na rakovinu. V knize už ale není napsáno, co se stane s ostatními hrdiny. To pochopitelně zajímá i Guse, kterému se kniha také velmi zalíbila. Napíše tedy autorovi Peteru van Houtenovi, kterému psala i Hazel. Ona odpověď ale nedostala. Gusovi autor odepíše. Hazel mu tedy napíše také a zeptá se na ukončení knihy. Ten jí ale odmítá odpovědět a zve ji k sobě do Amsterdamu, aby jí vše řekl osobně. Hazel se nemá jak do Amsterdamu dostat, její rodina už nemá peníze, jelikož jdou všechny na Hazelinu léčbu. Setkat se s autorem knihy je Hazeliným velkým přáním. Augustus jí toto přání vyplní tím, že se podělí o své přání. (Všem dětem s rakovinou plní totiž organizace Ginů jedno přání, Hazel si své vypotřebovala, a tak se s ní

o to své Gus podělil). Jedinou překážkou, která jim brání odletět do Amsterdamu, je náhlé zhoršení Hazelina zdravotního stavu.

Tuto překážku však překonají a odletí spolu. Během pobytu v Amsterdamu navštíví Hazel a Gus dům Anny Frankové, kde si Hazel uvědomí, že konečně žije díky Gusovi, který ji miluje, a pustí ho konečně k sobě. Na Hazel a Guse ale čeká ještě spousta překážek. Prozradím jen, že to souvisí právě se zdravotním stavem jednoho z nich. Na hudbě se podíleli: Nate Walcott, Mike Mogis, kteří odvedli opravdu dobrou práci, hlavně v dramatických situacích. Soundtrack k tomuto filmu nazpívala CharlieXCX s názvem Boom clap, který se už několik měsíců drží v žebříčku hitparád. Tato písnička nejenom, že je chytlivá a hned se vám vryje do paměti, ale zcela vystihuje to, co ti dva mezi sebou mají. Ve filmu však zazní jen pár sekund písně.

O kameru se postaral Ben Richardson, který dal na klasiku a nepřeháněl to s vizuálními efekty, tudíž diváka pohltí příběh a nic ho při tom neruší.

Film režíroval Josh Boone podle knižní předlohy Johna Greena. V hlavních rolích si zahráli herci Shailene Woodley, která hrála už v mnoha seriálech a filmech, a Ansel Elgort, který má za sebou méně úspěchů. Ale zahrál si spolu s Shailene už ve filmu Divergence jako její sourozenec.

Shailene Woodley se pro svou roli Hazel musela ostříhat. Své vlasy pak darovala organizaci ChildrenWithHairLoss, která dává zdarma paruky z pravých vlasů dětem postiženým například rakovinou.

Autor knižní předlohy John Geen si ve filmu stříhl malou roli otce Jackie, který se objeví v letištní hale a sedí naproti Hazel.

Tento film vám vřele doporučuji, jelikož po dlouhé době mě dokázal opravdu nadchnout. A můžu říct, že jsem nebyla sama. Na tento film slyším chválu neustále. Zkrátka si myslím, že nikoho nenechá klidným. A většinou se konec neobejde bez slz.

-Layly-

HOBIT - Bitva pěti armád

Film Hobit: Bitva pěti armád Petera Jacksona je zakončení trilogie inspirované knihou J. R. R. Tolkiena. Film začíná tam, kde skončil druhý Hobit. Při dobývání své vlasti nechtěně vypustí draka Šmaka, který zaútočí na jezerní město, a lidé z jezerního města zůstali napospas drakovi. A je tu ještě jedna hrozba. Sauron poslal armádu skřetů, aby dobyli horu. Jediný, kdo o tom ví, je Gandalf, který musí trpaslíky varovat. Thorin je posedlý pokladem a zapomíná i na své přátele a svou čest. K hoře dorazí elfové, aby získali část pokladu, a také lidé, kteří chtějí svou slíbenou část pokladu. Chamtivý Thorin nechce dát ani minci z pokladu a dá zprávu svému bratranci, aby mu přišel na

pomoc. Nakonec dorazí i armáda skřetů. Začne bitva pěti armád. Bilbo a jeho přátelé budou muset bojovat o život. Jak vše dopadne, se přesvědčte sami. Film se mi velmi líbil a nebál bych se říct, že byl nejlepší z celé trilogie. Ani chvíli jsem se nenudil, pořád se bylo na co dívat. Je výborně graficky zpracovaný a má dobrý hudební doprovod. Rozhodně doporučuji všem milovníkům fantasy a Středozemě.

-Venca-

Dragon Age Inquisition

Jste jediní přeživší atentát na mírové zasedání mezi templáři a mágy, které bylo jedinou nadějí na ukončení války mezi nimi. Aby toho nebylo málo, hned poté se na nebi objevila trhlinka, ze které přichází více a více démonů. Jako jediný člověk, který je schopen tuto trhlinku uzavřít, jste se stali nedobrovolným dobrovolníkem, který tenhle chaos musí dát do pořádku.

Hratelnost: Ze začátku vám bude chvíli trvat, než se skamarádíte s ovládním hry. Taktický režim možná může některým vyhovovat, ale já ho ve hře skoro vůbec nevyužil. Taktický režim vám umožňuje pozastavit hru a zhodnotit situaci.

Hra se dá dohrát při sledování jen hlavních úkolů za šedesát hodin. Kdo by si ji ale chtěl vychutnat a splnit kompletně, měl by se připravit na to, že úplné dohrání trvá až dvě stě hodin.

HRA VÍCE HRÁČŮ

Jako agenti hlavní postavy „Inquizitora“ se vydáte společně s dalšími hráči na misi. Mise většinou obnáší obsazení hradu a tím rozšíření vlivu Inkvizice. Jedna mise trvá třicet pět až čtyřicet pět minut.

Grafika je dechberoucí a i podle toho vypadá prostředí. Hra vás provede od rozbouřených pobřeží přes poušť na vrcholky zasněžených hor.

D. Matějček, 4.S

Půjčovna společenských šatů Rumburk

Salon Missis

Vážené dámy, milé maturantky a milovníci krásných rób, zveme Vás na návštěvu našeho salonu, kde si můžete vybrat modely ze zahraničních kolekcí.

Cena půjčovního je:

od **400 Kč** do **2300 Kč**

Těšíme se na Vaši návštěvu!

Před svou návštěvou nás prosím kontaktuje:

<http://www.facebook.com/spolecenske.rumburk>

tel.: 608 198 845

adresa salonu:
Úzká 126/19
Rumburk

Kde všude bylo Bezevšeho...

Vážení čtenáři, vyhláujeme výsledky soutěže o nejlepší fotografii s Bezevšeho a gratulujeme vítězům. Autorem vítězné fotografie je pan učitel Jiří Uher, na druhém místě se umístil David Nozička a třetí místo obsadil Dominik Budský. Všichni tři vyhrávají pěknou čokoládu. Pan Uher se své ceny vzdává, i když ho vítězství velmi potěšilo (je veselý a hravý). A tak čokoládu obdrží i autorka fotografie U moře v Chorvatsku Markéta Kolaříková. A jak dopadli v našem hlasování ostatní? Zde je celkové pořadí:

1. U pomníku J. Gutenberga 13 hlasů
2. S Krakonošem 8 hlasů
3. Pod Eiffelovou věží 7 hlasů
4. U moře v Chorvatsku 5 hlasů
5. V české Lípě na JIP 4 hlasy
6. V italských Benátkách 3 hlasy
7. Pod Vítězným obloukem 3 hlasy
8. Na Tolštejnském panství 3 hlasy
9. S Klárou a Markem v Indii 2 hlasy
10. Před budovou EP 1 hlas
11. U Montmartru 1 hlas

A protože k nám do redakce přišla další fotografie s Bezevšeho, soutěž pokračuje a vy, milí čtenáři, foťte se s Bezevšeho všude, kde vás napadne. Fotografie zasílejte na bezevseho@sosmcp.cz. Druhé kolo soutěže potrvá do 30. 9. 2015!

-Dom-, -ŠA-

PERLIČKY

Z HODINY EKONOMIKY:

- Žákovi byl na začátku hodiny zabaven talír s dvojitou porcí kachních stehen a po celou hodinu schován v kabinetu. V půlce vyučovací hodiny se žák ptá: „Pane učitelí, prosím vás, máte ve sborovně mikrovlnku, abych si mohl ohřát tu kachnu?“
- Výrobek je věcná věc
- Druhy prací:
 - a) produktivní - nějaký výrobek (knihař)
 - b) neproduktivní - politik (není výrobek)

Vybral R. Svoboda

Z HODINY JAZYKA ČESKÉHO:

- Při hodině slohu se kontrolovala práce jednoho nejmenovaného krále školy. Po dokončení oprav pravopisných chyb, kterých nebylo málo (převážně chybějící čárky), paní učitelka povídá: „No, že ti tam těch čárek ale chybělo!“ A nejmenovaný zabručel pod vousy: „No, já je tam chtěl dát, ale mně už doma žádný nezbyly a krám měl zavřeno, takže jsem nemohl koupit nový.“ Doufám, že nyní jsem žádné čárky nevynechal. Pokud se zadaří, mohl bych zkusit udělat i ilustraci.

-Král, maršál, pán světa,
baron Oldřich Leopold Dudek II. a Monty-

Z HODINY CHEMIE:

- Živé organismy používají koloběh života. Neživé organismy jsou necitlivé.
- Lidské tělo obsahuje 2 kg mědi – je to málo, tak se nevyplatí ho rozebrat.
- Neživé objekty mají negativní vztah k prostředí.
- Biochemie chemickými metodami zkoumá biologii.
- Neživé organismy jsou například stromy, keře, všeobecně květiny.
- Živé organismy se rozmnožují a jsou schopny fotosyntézy.

Vybrala L. Bílková

Poznáte, koho zobrazuje karikatura vytvořená velmi kreativním neznámým umělcem, která byla nalezena ve škole? Nejspíše se jedná o učitele odborného výcviku.

Tento test se ke mně dostal poněkud netradičně, neměla jsem ho vyplnit ve škole v lavici. Přinesl mi ho můj kamarád Tomáš Novotný, který ho objevil na praxi u pana Malce v tiskařské dílně. Ten ho svým pilným studentům dal, když neměli co na práci, zakázka jela, tak aby nezlobili. A kde k němu přišel? Vymyslel ho. Nechtěl jim dávat nic těžkého, ani nic jednoduchého a taky je chtěl zabavit. Pobavil totiž i sám sebe během toho vymýšlení. Test splnil svůj úkol, a tak by ho měl plnit i nadále.

Malý testík pro tiskaře

1. Při míchání barev

- a) můžu jíst, pít, sem tam si zapálit.
- b) používám ochranné pomůcky.
- c) smíchám všechny barvy, co najdu, a natru školníkovi plot.

2. Na odborný výcvik

- a) chodím rádně připraven vstřebet další užitečné informace.
- b) zásadně nechodím, protože umím vše.
- c) chodím pouze s největším kamarádem.

3. Při mytí stroje Polly 725

(máme ho u nás ve škole v dílně ofsetu)

- a) rozeberu všechny válce a jednotlivě je myji.
- b) stroj se nemyje, protože se zítra zase ušpiní.
- c) musí být ovládací páka na dvojce.

4. Při tisku zakázky

- a) se nekontroluje nic, protože to jede samo.
- b) kontroluje se soutisk a barevnost.
- c) probíhá celý den oslava, že se stroj vůbec točí, koupí se chlebičky a hraje hudba.

5. Řetězový vykladač

- a) je přežitek, frajeři vykládají archy ručně.
- b) slouží k dopravě tiskových archů od tiskové jednotky na vykládací stůl.
- c) udělá se řetěz z lidí (čím víc, tím lépe) a vykládají se vtipy.

6. Boční náložka

- a) je malá nálož nošená vojáky na pravém boku.
- b) slouží ke srovnání archu do strany.
- c) slouží k centrálnímu nastavení barvy.

7. Vlhčící zařízení

- a) se používá pouze při tisku z plochy.
- b) se používá k osvětlení tiskaře v létě, aby se nepřehřál.
- c) se používá k nanesení tenké vrstvy vlhčícího roztoku na tiskovou formu.

8. Nakládací hlava

- a) je šéf skupiny na praxi.
- b) slouží k oddělení a posunu jednotlivých archů do stroje.
- c) se používá ke kontrole výtisků.

9. Formový válec

- a) je válec, na který se upíná tisková forma.
- b) se používá pouze při mytí.
- c) se používá v pekařství při pečení cukroví

10. Počítadlo

- a) počítá, kolikrát tiskař za směnu usnul.
- b) počítá, kolik hodin zbývá do konce směny.
- c) počítá, kolik archů projelo strojem.

ŘEŠENÍ: 1.b, 2.a, 3.a, 4.b, 5.b, 6.b, 7.c, 8.b, 9.a, 10.c

HODNOCENÍ

8-10 bodů

Ke zkouškám se pravděpodobně dostaneš, budou ale o dost těžší.

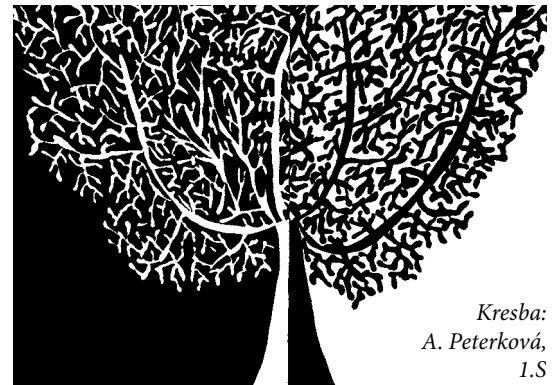
4-7 bodů

Nastal čas nastartovat politickou kariéru. Tam bude úspěch fenomenální. Do polygrafie se ale nepleť.

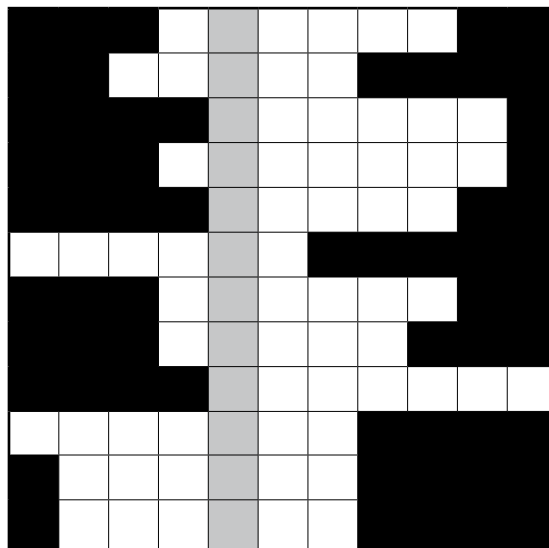
0-3 body

Tvé znalosti jsou na úrovni cvičené opice. Je nejvyšší čas uvažovat o změně ústavu.

-Layly-

Kresba:
A. Peterková,
1.S

Co přivedlo tři krále do Betléma?

Vánoční rostlina, která přináší štěstí

Upevnění vánočního stromu

Kdo přináší vánoční dárky?

Nápoj z vajec (vaječný...)

Kde se narodil Ježíšek?

Ozdoba adventního věnce

Překvapení pod stromkem

1. leden

Sladké pečivo na stole (nesmí chybět)

Plody podzemnice olejné

Období čtyř neděl do Vánoc

-Káta-

A JAK JE TO S MATURÁKEM?

Na termínu našeho maturitního plesu jsme se shodli všichni. Pátek 13. března 2015. Děsivé datum, ale bude to jednoznačně nezapomenutelný večer.

Pár maličkostí, co se příprav týče, probíhalo již dříve, ale nejvíce se na nich začalo pracovat začátkem školního roku, kdy jsme usedli do lavic jako čerství „čtvrťáci“.

Většina věcí, jako jsou téma plesu, šerpy nebo skleničky, jsou již zařízeny. Ani peníze nebyl žádný problém vybrat. Proto nám nezbyvá nic jiného, než vyčkat na den, který se do naší paměti uloží jako vzpomínka na školní léta.

Věřím, že na náš maturitní ples budeme vzpomínat s úsměvem.

L. Bendová, 4.S

Toulky ulicí

*Venku je tma, na ulici nikdo není až na tebe.
Touláš se mezi temnými domy a díváš se
na černé nebe.*

Je ti jedno, kam jdeš.

Hlavně, když na ni myslit přestaneš.

Jdeš dál a ptáš se, proč ji pořád v hlavě máš.

*Tvé srdce ti roztrhala na kousičky
a teď ho neseš dál.*

Už žádnou lásku k ní cítit nechceš.

Tvé srdce však vzdoruje.

Toužíš po tom, abys na vše zapomněl.

Ale vzpomínky nevymažeš.

Proto po ulici dál jako prázdná schránka jdeš.

Najednou ji vidíš a držíš v náručí.

Bohužel, jen sen to byl.

Ty v něm však zůstaneš už navždy.

-ŠMUDLA-

Na horách bylo jako vždy krásně...

POZVÁNKA NA MATURITNÍ PLES

4. S, 2011 - 2015

13. 03. 2015 V 19.00
DŮM KULTURY RUMBURK

CENA LÍSTKU:
NA STÁNÍ 120 Kč
STŮL 150 Kč

V novém roce 2015 pevné zdraví a nervy, hodně radosti, štěstí
a spoustu lásky, abychom se mohli i nadále všichni takhle hezky usmívat!

BEZEVŠEH 45

■ Vydává a tiskne: SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 600 kusů. ■ Redakční rada: Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (lo), Mgr. L. Limberská, M. Kolaříková (Krejčovic), O. Dudek (Monty), L. Minaříková (Layly), D. Budský (dom), M. Kvízová (Maky), M. Pekárková (miluš), N. Opltová (Niki), T. Altman (Alty), K. Reisinger (Charlie), L. Krupičková (flexik), K. Brodinová (Šmudla), D. Kučerová (Danča), K. Jirchářová (Káta), P. Adamec (PeTe), Marie Krejčová (taylor), Adriana Řeháčková (arigonea), Václav Kvíz (Venca). ■ Webdesign: Ing. L. Pazdemíková ■ Technické a grafické zpracování: I. Šabata